

ร่ม

สื่อสร้างสรรค์
สร้างสุข

จุฬาสารแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรม
สร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

ฉบับเดือนตุลาคม - ธันวาคม 2554

ศิลปรวมใจ ช่างกัษ น้ำท่วม!

ปรับโฉมใหม่ **ก้าวเพื่อเปลี่ยนแปลง** จาก แผนงานทุนอุปถัมภ์

เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ **สู่** แผนงานสื่อ
ศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ

สืบสานการละเล่นไทยอย่าง **กระตือรือร้น**

บ้านพิพิธภัณฑ์ **House of Museums**

นับเป็นการก้าวไปสู่ภาระงาน ที่ท้าทายเพิ่มขึ้น เมื่อ **แผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์** ได้ปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์พร้อมกับเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น **แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส.** ซึ่งจะเป็นการทำงานเชิงรุกเข้าสู่สังคมมากขึ้น นับเป็นยุทธศาสตร์ของการใช้สื่อศิลปวัฒนธรรมเพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม โดยมีชื่อเป็นเพียงแค่ **"ตัวสื่อ"** เท่านั้น แต่จะต้องคำนึงถึง **"หน้าที่ในการเปลี่ยนแปลงสังคม"** อีกด้วย

ยุทธศาสตร์ของแผนงานฯ จะมุ่งทำงานกับกลุ่มเป้าหมาย 3 ระดับ อาทิ **ภาคีเพื่อการเปลี่ยนแปลง** จะเป็นเยาวชนที่พร้อมใช้สื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างการเปลี่ยนแปลงให้แก่สังคม เป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญที่สุด **ภาคีผู้มีส่วนร่วม** ได้แก่ศิลปินที่มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมผลิตสื่อ และ **ภาคีผู้รับประโยชน์** ก็คือผู้เสกสื่อที่จะสามารถยกระดับจิตใจและเข้าถึงการเปลี่ยนแปลงด้านจิตปัญญาเกิดทักษะหรือศาสตร์ด้านจิตวิญญาณของการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น ให้เกิดการดูแลและแบ่งปันกันทั้งหมดนี้จะเป็นการเริ่มต้นที่ยิ่งใหญ่น่าติดตามครับ

สำหรับ **ร ทัศน์ สื่อสร้างสรรค์สร้างสุข** ฉบับนี้ ได้รวบรวมเนื้อหาสาระสำคัญเอาไว้หลากหลาย เฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรม **"ถนนเด็กเดิน"** ที่ได้ทะยอยมามอบความสุข สนุกสนาน สร้างเสียงหัวเราะ และรอยยิ้มทั่วทั้ง 4 ภูมิภาค แม้ในบางพื้นที่ จะมีสายฝนกระหน่ำมาอย่างหนัก แต่ด้วยสปิริตของเด็กและเยาวชนที่ได้ชุ่มซุ่มเตรียมการแสดงมานานนับเดือน... ก็ไม่มีคำว่าถอย

ยังคงแสดงศิลปวัฒนธรรมสื่อพื้นบ้าน และดนตรีที่ได้เตรียมมาจนสายฝนต้องยอมแพ้ ...ทำให้การแสดงอาจล่าช้าไปบ้าง แต่ก็เสร็จสิ้นและจบลงด้วยดี

...ท้ายนี้ จากเหตุการณ์อุทกภัยที่เกิดขึ้นในหลายพื้นที่ รวมไปถึงกรุงเทพมหานคร ได้สร้างความเสียหายและสูญเสียครั้งใหญ่ เป็นประวัติการณ์ ทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องอพยพทิ้งบ้าน ทิ้งทรัพย์สินหนีเอาตัวรอดไปอาศัยอยู่กับญาติในพื้นที่ที่ไม่ได้รับผลกระทบบ้าง ตามศูนย์พักพิงจุดต่างๆ บ้าง บางคนถึงกับยอมอาศัยอยู่ในบ้านที่มีน้ำท่วมขังไม่ยอมอพยพไปไหนเพราะห่วงที่อยู่อาศัยของตัวเอง และเวลานี้น้ำได้เริ่มลดลงแล้ว ก็อย่าเพิ่งท้อนะครับ แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. จะเป็นการกำลังใจให้แก่ทุกท่านด้วย จะเป็นช่วงเวลาแห่งการฟื้นฟูและเยียวยา ที่ สสส. หลังจากได้มีการระดมทุนมาบ้างแล้ว ก็จะนำศิลปิน เยาวชนที่อยู่ภายใต้การสนับสนุนของแผนงานฯ ลงไปยังพื้นที่ต่างๆ ที่ประสบอุทกภัย เพื่อให้ช่วยเหลือและให้กำลังใจแก่ผู้ประสบภัย อย่างเต็มกำลังความสามารถของเราครับ

ณ เวลานั้น หากเราไม่ช่วยกัน แล้วใครจะมาช่วยเรา แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. ขอเป็นกำลังใจและจะอยู่เคียงข้างคุณเสมอครับ

นายมานพ แยมอุทัย

ผู้ทรงคุณวุฒิ แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ สสส.

14

22

- 3 **เรื่องเด่นประจำฉบับ**
- ปรับโฉมใหม่จากแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุก เพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ ก้าวสู่ แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ
- 6 **ส่งต่อความสุข**
- ถนนเด็กเดินบางเสี้ยว ธรรมดา - โมธรรมดา
- 8 **ส่งต่อความสุข**
- สืบสานการละเล่นอย่างไทย "กระต๊อแกงเสื่อ"
- 10 **รายงานพิเศษ**
- "ลิเกฮูลู" ลิเกแนวอนุรักษ์ของชาวปักษ์ใต้
- 11 **รายงานพิเศษ**
- "ไร่ชัดชาติร์" ยากไหม! ถ้าจะสืบสานสืบทอด สื่อสร้างสรรค์ร่วมสมัย "ปิ้งส์"
- 12
- ติไซท์ฮีโร่ ตอน "ติไซท์ฮีโร่ ชุมชนปิ้งส์"
- สุดยอดหนิวสัน 10 เรื่องเล่าจากดินป่าตะวันตก
- 14 **เครือข่ายศิลปินเพื่อการปฏิรูป**
- บ้านพิพิธภัณฑ์ (House of Museums)
- หลับบ้านศิลปิน
- 16 **สุขสร้างได้**
- ชูชีวิตหนังสือจากสำนักในใจ
- เมื่อน้ำมาเกาะประตู เรียกหนถึงหน้าบ้าน
- 18 **เก็บยิ้มบนสุข**
- อมยิ้มกับ "กลุ่มละครมหาหยาน" เยาวชนคนหน้าขาว
- โมเดล "เรือใบจิ๋ว"
- 20 **สื่อสร้างสรรค์ร่วมสมัย "ปิ้งส์"**
- "คนรุ่นใหม่ ไม่สูบบุหรี่"
- 21 **เก็บตกมาฝาก**
- เกมจับผิดภาพ
- 22 **คนสร้างสุข**
- 23 **สุขสร้างได้**

กว่า 6 ปีที่แผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ ได้ทำงานเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับสังคม โดยใช้ศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ไปเป็นสื่อกลางในการสร้างเสริมสุขภาวะโดยมีเยาวชนเป็นผู้รับผลประโยชน์ เกิดทัศนคติ ค่านิยม พฤติกรรมที่ดี และมีส่วนร่วมในกระบวนการทั้งในฐานะผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร ร่วมกับภาคีเครือข่ายหลาย ๆ ภาคส่วน เพื่อขับเคลื่อนนโยบายให้สังคมมีสุขภาวะที่ยั่งยืน จนปัจจุบันสามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นแล้วทั่วประเทศ...

ปรับโฉมใหม่

ก้าวเพื่อเปลี่ยนแปลง

จาก แผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์

แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ

และเพื่อให้สื่อศิลปวัฒนธรรมเข้าถึงสังคมได้กว้างขวางขึ้นมาวันนี้ **แผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์** ได้ปรับเปลี่ยนการทำงานครั้งใหญ่พร้อมทั้งได้เปลี่ยนชื่อแผนใหม่ไปเป็น **แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ** เพื่อมุ่งสร้างการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสร้างเสริมสุขภาพ ทั้งในระดับปัจเจก ระดับชุมชนและระดับสังคม โดยใช้คุณค่าและอัตลักษณ์ของสื่อศิลปวัฒนธรรมที่เข้าถึงทั้งความจริง ความดี ความงาม และความสุข โดยพัฒนาศักยภาพภาคีเพื่อการเปลี่ยนแปลงสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างมีส่วนร่วมโดยใช้เครื่องมือกระบวนการสื่อศิลปวัฒนธรรม

เพื่อการเปลี่ยนแปลงที่สอดคล้องกับบริบท สถานการณ์ และกลุ่มเป้าหมาย ก่อให้เกิดศิลปะสร้างสรรค์ พื้นที่สร้างสรรค์ ชุมชน-สังคมต้นแบบที่มุ่งหวังการเปลี่ยนแปลงด้านความรู้ ค่านิยม ทัศนคติ และพฤติกรรมสุขภาวะเน้นจิตปัญญา สร้างระบบกลไกคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรมอันเป็นรากฐานสำคัญของภาคีสุขภาวะ สังคมสุขภาวะ นำไปสู่การสร้างนโยบายกลไกลความเข้มแข็ง ชิดความสามารถสมรรถภาพในการจัดการดูแลสมรรถภาพของตนเอง สังคม สิ่งแวดล้อม ที่เอื้อต่อการมีสุขภาวะ และสร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืน

โดยนายคณัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ และผู้ก่อตั้ง บอกว่า การพัฒนาครั้งนี้เน้นมุ่งเน้นไปที่ศิลปิน เยาวชน และผู้นำชุมชน ที่เป็นตัวหลักในการขับเคลื่อนประสานความร่วมมือไปกับนักปราชญ์ นักวิชาการ และภาคีเชิงประเด็น เพื่อเป็นผู้วางประเด็นการเคลื่อนไหวรวมกันเป็นภาคีเพื่อการเปลี่ยนแปลง และเมื่อมีผู้ให้ก็ต้องมีผู้รับ ซึ่งผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงก็คือประชาชนทั่วไป หน่วยงานรัฐ รวมถึงสื่อต่างๆ ซึ่งทั้งหมดนี้ก่อให้เกิดกระบวนการขับเคลื่อนสื่อศิลปวัฒนธรรมเพื่อการเปลี่ยนแปลง เมื่อทั้งหมดมารวมกันจะก่อให้เกิดประเด็นเนื้อหา และรูปแบบสื่อศิลปะฯ เพื่อนำไปสู่ผลลัพธ์ที่จะตามมา ผลลัพธ์จากการขับเคลื่อนสื่อศิลปวัฒนธรรมเพื่อการเปลี่ยนแปลงนั้น คือการเห็นการปรับเปลี่ยน ทักษะคติ และพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย เกิดผู้นำในการเปลี่ยนแปลง เกิดประเด็นต้นแบบ เกิดกลไกหนุนเสริม และเกิดนโยบายสาธารณะ

ซึ่งทั้งหมดนี้จะทำให้เราได้เห็นถึงผลงานและพื้นที่ศิลปะตามภูมิภาคมากมาย แต่การดำเนินงานทั้งหมดจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบไม่ได้หากขาดยุทธศาสตร์หลักในการขับเคลื่อน ซึ่งจำต้องอาศัยแรงขับเคลื่อนที่ทรงพลัง โดยแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพจะทำหน้าที่สนับสนุน และพัฒนาศักยภาพ ความร่วมมือกับภาคีเพื่อการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่พัฒนาประเด็นต้นแบบ พัฒนาการโลก กระบวนการสื่อศิลปวัฒนธรรมเชิงรุก และสุดท้ายคือการพัฒนานโยบายสาธารณะ เพื่อให้เกิดผลสำเร็จดังตัวอย่างจากปีที่ผ่านมา

นี่คือการก้าวเดินอีกหนึ่งก้าว ที่ยิ่งใหญ่ที่หวังเป็นอย่างยิ่งว่า "การได้เริ่มและลงมือทำจากสิ่งๆ เล็กๆ ของสังคมจะนำไปสู่การสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นกับสังคมได้" ด้วยเครื่องมือที่เรียกว่า "ศิลปวัฒนธรรม" ภายใต้การทำงานของแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ หรือ ศสส. ด้วยสโลแกนที่ว่า "ศิลปสร้างสุข วัฒนธรรมสานสายใย ภูมิปัญญาไทยยั่งยืน"

และก้าวแรกแห่งการก้าวเดิน ของแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรม สร้างเสริมสุขภาพ คือ

ตอนเสิร์ท สสส. "ศิลปินรวมใจ" ร่วมกับ **น้ำท่วม!**

งานครั้งนี้จัดขึ้นแบบการดึงกระบวนการจิตอาสา ของศิลปินทุกแขนงทุกระดับมาเพื่อช่วยเยียวยาและฟื้นฟู พัฒนาจิตใจเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับด้วยการใช้ศิลปะเพื่อการ เยียวยาและการเปลี่ยนแปลง แบบไม่มีค่ายไม่มีสังกัดนำโดย เศรษฐา ศิระฉายา, วินัย พันธุรักษ์, คู่ ดอกกระโดน, ส้ม อมรา, ช่า หมาว้อ, วิรัช อยู่ถาวร, วิชัย ปุณณะยงค์,

ศิลปินจาก อาร์เอส , แกรมมี่, กวาง เอ บี AB Normal, วงไอเฟล, เจี๋ยว คาราบาว, แบงค์ แคลช, มายากลฟิลิป-ลิซ่า, the star, AF, การเดี่ยวระนาดเอกโดยน้องแซ็กซ์ ชุนอินทร์ น้อย, การแสดง Percussion จาก เครือข่ายเยาวชนขอนแก่น, ศิลปินจากโคตรอินดี้ และอื่นๆ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัย น้ำท่วมโดยเฉพาะ

วันที่ 29 ตุลาคม 2554 ที่ ลานสยามดิสคัฟเวอรี่

วันที่ 30 ตุลาคม 2554 ที่ ลานเซ็นทรัลเวิลด์ฝั่ง Zen

วันที่ 5 พฤศจิกายน 2554 ที่ลานกิจกรรมหน้า ศูนย์การค้าเซ็นทรัลพลาซ่า พัทยา บีช

วันที่ 12 พฤศจิกายน 2554 ที่ ศูนย์การค้าซีคอนสแควร์

นอกจากนี้ภายในงานยังมีการสอนทำ EM Ball ลูกบอลปรับสภาพน้ำเสีย, เรือและเสื้อชูชีพจากขวดพลาสติก เพื่อสร้างการมีส่วนร่วมและนำกลับไปทำใช้เองในยามฉุกเฉินอีกด้วย

ร่วมติดตามกิจกรรมดีๆ ต่างๆ เพิ่มเติมที่ www.facebook.com/art.culture4h

ถนนเด็กเดินนางเลิ้ง **ธรรมดา – ไม่ธรรมดา!**

บูรณาการศิลปะ-วัฒนธรรม-ธรรมชาติในชุมชนต้นเด็กเป็นเจ้าของงาน

เรื่องโดย : สมุทรอักษร

66 มีสายฝนจะโปรยปรายมาจนทำให้ทั่วทั้งงานชุ่มฉ่ำ เปียกชื้นแต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้กิจกรรมที่กำลังดำเนินไปของ **ถนนเด็กเดินนางเลิ้ง ธรรมดา : ไม่ธรรมดา** ที่ถนนพะเนียง แขวงวัดโสมนัส เขตป้อมปราบศัตรูพ่ายหยุดชะงักไปแต่อย่างใด ด้วยสปีริตของทั้งเยาวชนในชุมชน เยาวชนที่มาหนุนเสริมกิจกรรม อย่างชุมชนจอมทอง ชุมชนบางลำพู ชุมชนงามดูพลี หรือแม้แต่ อีก 15 ชุมชนในละแวกใกล้เคียง ได้ร่วมมือกันเคาะ ตี เล่น และแสดงความสามารถของตนเองที่เตรียมมาเพื่อปลุกความ สนุกสนานครื้นเครงให้ลุกขึ้นมามีชีวิตชีวา แม้แต่สายฝนก็ยัง ยอมแพ้ให้กับไฟที่มีอยู่ในตัวเยาวชนเหล่านี้ ทำให้ผู้ที่มาร่วมงาน เพลิดเพลินจนลืมไปเลยว่า **“พื้นที่ยืนอยู่เปียกชื้น และแฉะแค่นิดไหน”** บนถนนเด็กเดินที่ดูเหมือนจะธรรมดาเปลี่ยนไปเป็นไม่ธรรมดาได้ สมชื่องานจริงๆ

ตัวระยะทางกว่า 340 เมตร ของถนนพะเนียงที่ถูก เนรมิตให้เกิดขึ้นแบบสโลว์ไลฟ์ เต็มไปด้วยกิจกรรมมากมาย อาทิ การสาธิตและให้เด็กได้ร่วมทำขนมเบื้องคุณลุงน้อย, ทำขนม บัวลอยไปหวานซึ่งเป็นของดีจากตลาดนางเลิ้ง, การทำกล้วยแขก, การปลูกผักสวนครัวและความรู้เพื่อนำผักสวนครัวไปทำอาหาร, ทำการ์ดภาพพิมพ์, การทำผ้ามัดย้อม ส่วนกิจกรรมที่สามารถเข้า ร่วมได้ตามอัธยาศัย นั้นมีบ้านลม, ปอทรายมาหาสมบัติ, ม้าหมุน, ถ่ายภาพกับ “นาง...เลิ้ง”, กิจกรรมพิเศษ สะสมคะแนนลงพาสปอร์ต เพื่อแลกกับของที่ระลึกจากชุมชน อาทิ “ปลูกต้นไม้...ให้ชุมชน”, นิทรรศการชุมชน+ดอกไม้ชุมชน, ร้านดอกไม้ชุมชน, วาดภาพไม่ เหมือน, เพนท์หน้า, สิ่งทอจากผักตบชวา, การแนะนำแนวทาง สู่มัน ส่วนกิจกรรมการแสดงบนเวทีกลางจะมีการร้องเพลงไทย ลูกกรุงจากกลุ่มเพลงแห่งสยาม, การแสดงลีลาจากศิลปินบ้าน

สามัคคีลีลาพร้อมกับศูนย์เยาวชนวัดโสมนัส, การแสดงละครหุ่น จากชุมชนงามดูพลี, การแสดงดนตรีสดจากเยาวชนวง “บังเอิญ”, การแสดงจากฟิลิปมายากลผสมผสานกับมายากลจากเด็กวัดแค นางเลิ้ง, การแสดงจินตลีลาจากเด็กชุมชนนางเลิ้ง, การแสดง รำชุดชาตรี, การโชว์จักรยานผาดผวน-บีบอย-เดินแบทเทิล, แฟชั่นโชว์ผลงานร่วมกันระหว่างนักเรียนศิลปะกับเยาวชนใน ชุมชน และการแสดงชุด Firework, การแสดงร้องเพลง และ แสดงดนตรีจากเครือข่ายดนตรีสร้างสุข, การแสดงมวยไทยเด็ก จากชุมชนวัดสีตาราม, การแสดงละครจากกลุ่มหน้าากาเปลือย และการแสดงร่ำวงบ้านนาตร และอื่นๆ อีกมากมายที่ล้วนแต่ เป็นการถ่ายทอดผ่านเด็กและเยาวชนทั้งสิ้น

“น้ามนต์” หรือ **นางสาวเนาวรัตน์ แวพลอยงาม หัวหน้าโครงการสร้างศักยภาพชุมชนด้วยสื่อศิลปวัฒนธรรม “นางเลิ้ง”** บอกว่า งานนี้มี **“มัดคุเทศก์น้อย”** เพื่อนำชม-บอก เล่า ประวัติของสิ่งต่างๆ ที่มีในชุมชนให้กับนักท่องเที่ยวหรือ แขกที่มาเยี่ยมชมชุมชน เป็นการทำให้เด็กกล้าคิด กล้าทำ กล้า แสดงออก และทำให้คนภายนอกได้รู้จักชุมชนนางเลิ้งในแง่มุมที่ ยังไม่เคยรู้จักได้ชัดเจนขึ้นด้วยการนำศิลปะ – วัฒนธรรม และ ธรรมชาติที่มีในชุมชนมาจุดเด่น และขณะเดียวกันจะช่วยปลุกฝัง คนรุ่นใหม่ให้เข้าใจชุมชน ช่วยกันสืบสานสืบทอดรากเหง้าเก่าแก่ ให้คงอยู่ และหันมาบริหารชุมชนให้เข้มแข็งเกิดเป็นอัตลักษณ์ที่ จะนำชุมชนไปสู่ความยั่งยืนสืบไป

ด้าน **นายदनัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานทุนอุปถัมภ์ เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์** สำนักงาน กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) บอกว่า ถนนเด็ก เดินนางเลิ้งธรรมดา : ไม่ธรรมดา เป็นถนนที่เน้นให้เด็กในชุมชน

เป็นผู้ขับเคลื่อนกิจกรรมด้วยตัวเอง ผ่านเครื่องมือที่เป็นศิลปะ-วัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าเก่าแก่ของชุมชน โดยเน้นการนำศิลปะที่เป็นภูมิปัญญาของคนในชุมชน ผสมผสานกับความเป็นปัจจุบัน เพื่อให้ง่ายต่อการสืบสานต่อ ซึ่ง สสส. เชื่อว่า **"ศิลปะชุมชน"** จะเป็นเครื่องมือในการจัดการทางสังคมที่น่าสนใจ ทำให้คนในชุมชนออกจากบ้านและโลกแบบแยกส่วน แล้วมาใช้ชีวิตกลางแจ้งด้วยกัน เป็นแหล่งประสบการณ์ที่ลึกซึ้ง ที่ทำให้คนใช้เวลาบางเสี้ยวมาสัมผัสกับชีวิตและความเคลื่อนไหวของสังคม เห็นแนวโน้มของสังคม ได้หยั่งชีวิตจิตใจของผู้คนเพื่อที่จะเข้าใจและวางตนเองได้อย่างถูกต้อง ทำให้ปัจเจกและกลุ่มชนได้พัฒนาความสามารถที่จะเข้าถึงความสุข ความปิติยินดี มีสติ และความสงบ ละเอียดอ่อน ที่จะสัมผัสกับโลกรอบข้างด้วยชีวิตจิตใจ รู้จัก

สุขทุกข์ร่วมกับผู้อื่น และสร้างพื้นที่ให้คนอื่นเข้าไปอยู่ในจิตใจ นำไปสู่การดูแลรักษาสุขภาพแวดล้อมอย่างมีศิลปะ ให้สวยงาม น่าอยู่น่ามอง เอื้ออำนวยต่อการมีสุขภาพดี มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และมีสุขอนามัยส่วนบุคคลที่ถูกต้อง ชุมชนก็จะกลายเป็นสถานที่ที่ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ ลดภาวะตึงเครียด ที่เกิดจากสถานการณ์ภายนอกของประชาชน และยังเป็นการป้องกันและลดอัตราการเกิดโรค อุบัติเหตุ ปัญหาสุขภาพจิต นอกจากนี้ การที่ครอบครัวร่วมมือกันดูแลและปรับปรุงสภาพแวดล้อมของชุมชน ยังสร้างความใกล้ชิดในครอบครัว เกิดความรักและเอื้ออาทรต่อกัน และเกิดความร่วมแรงร่วมใจพัฒนา ส่งผลให้ชุมชนเข้มแข็ง เป็นพื้นฐานในการพัฒนาชุมชน ซึ่งจะเป็จุดเริ่มต้นที่ดีในการพัฒนาด้านอื่นๆ ในสังคมด้วย

ซึ่งนางสุวัน แวพลอยงาม ประธานชุมชนนางเลิ้ง ได้บอกว่า ก้าวต่อไปชุมชนจะสนับสนุนการทำกิจกรรมที่ดีที่เยาวชนเหล่านี้คิดขึ้นมาโดยจะไม่รอให้เกิดขึ้นเพียงปีละครั้ง แต่จะผลักดันให้มีอย่างต่อเนื่องภายในชุมชนซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นงานใหญ่ แต่จะเน้นการรวมกัน เพื่อให้คนทั้ง 3 วัย รวมทั้งประชาชนชาวบ้านมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้และแสดงความสามารถที่มีออกมาร่วมกัน เป็นการสานสัมพันธ์ยามว่างให้เกิดขึ้น แต่พิเศษจะเน้นเปิดรับความร่วมสมัย ยอมรับสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นมาผสมผสาน เพื่อให้เด็กและเยาวชนเปิดใจกว้าง ยอมรับและสืบทอดศิลปะ — วัฒนธรรมชุมชนแบบร่วมสมัยไปตราบนานเท่านาน ซึ่งนี่จะทำให้ชุมชนนางเลิ้งมีความเข้มแข็งได้อย่างยั่งยืน

สืบสานการละเล่นไทยอย่าง

เรื่องโดย : ปากกแก้ว

“กระต๊วงเสื่อ”

ด้วยท่าทางการแสดงที่โลดโผน ทั้งลีลา ท่าทาง ต่อตัว ประกอบกับเครื่องดนตรีไทยที่เร้าอารมณ์ นี่คือการละเล่นของไทยที่มีชื่อว่า **“กระต๊วงเสื่อ”** ศิลปะการแสดงของไทยที่มีลีลาเป็นเอกลักษณ์ ปัจจุบันมีคณะศิษย์วัดสิงห์เป็นผู้สืบทอดมาจากไทลื้อซึ่งจัดตั้งขึ้นเป็นรุ่นที่ 2 แล้ว ถือเป็นศิลปะประยุกต์ระหว่างจีน ลีเก และ มโนราห์ ด้วยเครื่องดนตรีที่ให้อารมณ์เร้าใจอย่าง นิงหน่อง โทน กลองตุ๊ก กรับ ฉาบ ฉิ่ง ฉับโหม่ง และขลุ่ย มาผสมผสานกัน สามารถสะกดสายตาให้หยุดนิ่งกับการแสดงได้อย่างน่าอัศจรรย์

สำหรับประวัติการแสดงนี้ถูกบันทึกไว้ในตำนานว่า มีนายพรานชื่อ “บ้อง” พร้อมภรรยา และลูก 2 คน ชื่อ เจ้าจุกกับ เจ้าแคะ ได้อาสาออกจับเสื่อที่อาละวาดทำร้ายผู้คนในเมือง ด้วยวิชาอาคมที่มีอยู่ทำให้สามารถปราบเสื่อได้สำเร็จ

นั่นจึงเป็นที่มาของ **“กระต๊วงเสื่อ”** คณะศิษย์วัดสิงห์ แต่จะมีความแตกต่างกันตรงที่จะเพิ่มตัวละครที่เป็นพระเอกรุ่นเล็ก, พระรอง พร้อมแทรกมุกตลกเข้าไป ด้วยท่าทางการแสดงที่คิดค้นขึ้นเอง หรือปรับเปลี่ยนจากสมัยก่อนอยู่บ้าง ส่วนตัวเสื่อนั้นสมัยก่อนมีท่าทางการเดินที่เอียงซ้าย จึงมีการปรับให้เสื่อสามารถวิ่งเดินได้ และจากเสื่อที่มีสีขาว-ดำ เพิ่มให้มีสีเขียว สีแดง ให้ดูแปลกตาขึ้นมา เพื่อการแสดงจะได้มีความน่าสนใจยิ่งขึ้น

นายไพศาล สุวรรณชัย (โก้) หัวหน้าคณะกระต๊วงเสื่อศิษย์วัดสิงห์ บอกถึงท่าทางที่ใช้ในการแสดงว่า ท่าทางที่กระต๊วงเสื่อศิษย์วัดสิงห์ใช้นั้นมีหลายท่า อาทิ **ท่าแรก** เป็นท่าโล่รอบ เน้นการตีลังกาเป็นหลัก **ท่าที่สอง** คือ ท่าไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ **ท่าที่สาม** จะผสมระหว่างท่าของเสื่อและพระเอก เข้าด้วยกัน **ท่าสุดท้าย** คือ ท่าต่อรอย เป็นท่ารวมของนักแสดงตัวเองทั้งหมด เพื่อให้ลีลานั้นเกิดความสวยงามมากขึ้น

นายไพศาล สุวรรณชัย (โก้) หัวหน้าคณะกระต๊วงเสื่อศิษย์วัดสิงห์

นายพรตณีย์ กาบแก้ว (แฟรงค์)เยาวชนผู้ร่วมแสดง

เด็กชายนัรพล ทุมดาว (เตอร์)เยาวชนผู้ร่วมแสดง

ด้วยองค์ประกอบที่หลากหลายทั้งลีลาท่าทางการแสดง การแต่งกาย จังหวะดนตรีที่เร้าใจ ทำให้ผู้ที่ได้ชมการแสดงถึงกับต้อง **“ต้องยกนิ้วให้”** คณะศิษย์วัดสิงห์กันเลยทีเดียว ทั้งยังเป็น การอนุรักษ์ศิลปะวัฒนธรรมให้คงอยู่คู่กับชุมชนต่อไปได้อย่างภาคภูมิใจ

ซึ่ง**นายพรตณีย์ กาบแก้ว (แฟรงค์) เยาวชนผู้ร่วมแสดงเป็นเสื่อ**เล่าว่าตนเริ่มฝึกซ้อมการแสดงนี้มาตั้งแต่ 10 ขวบ 3—4 เดือนแรก ต้องฝึกฝนบนผ้าก่อน จากนั้นค่อยเปลี่ยนมาซ้อมบนดิน

ถึงจะได้มาฝึกที่พื้นปูน ที่เลือกเล่นเป็นตัวเสือเพราะขึ้นขอบท่า ตีลังกา และได้ใช้กำลังทุกส่วนของร่างกายเพื่อแสดงแต่ต้องหมั่นฝึกซ้อมทุกวัน เพื่อกล้ามเนื้อจะได้แข็งแรง

นอกจากที่ใหญ่อ่าง แพร่งค์ แล้วยังมีน้องเล็กสุดของคณะ ที่อายุเพียงแค่ 6 ขวบ อย่าง **เด็กชายนัฐพล พุ่มถาวร (เตอร์)** พระเอกรุ่นเล็ก อีกคนที่ร่วมแสดงกระต๊วแทงเสือนี่ ตั้งแต่อายุ 4 ขวบ เทอร์ บอกว่า ตนอยู่กับกระต๊วแทงเสือนามาตั้งแต่เกิดชอบเลยเริ่มฝึกซ้อมด้วยการก้าวเดินตามจิ้งหหวาก่อนแล้วค่อยเพิ่มลีลาท่าทางอื่นๆ เข้าไป อย่างการรำ การจับ และด้วยการที่เป็นลูกชาย

ของหัวหน้าคณะจึงถูกพุ่มพัก และชิมชั๊บได้ง่าย จึงทำให้มีการพัฒนาในการแสดงขึ้นเรื่อยๆ

จากการทุ่มเทร่างกายแรงใจฝึกซ้อม จึงออกมาเป็น **"กระต๊วแทงเสือ"** ที่น่าสนใจในวันนี้ แต่ทว่าศิลปะการแสดงทุกแขนงต่าง ๆ ต้องมีครูบาอาจารย์ ทุกเดือนที่ 9 ของทุกปี ทางคณะจะจัดพิธีครอบครู เพื่อเรียกขวัญกำลังใจให้นักแสดงทุกคน ก่อให้เกิดความมั่นใจในการแสดง พร้อมเปิดให้เยาวชนคนอื่น ๆ หรือนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาชม ทั้งยังเปิดบ้านที่เป็นเสมือนพิพิธภัณฑ์เพื่อเป็นแหล่งการเรียนรู้อีกด้วย

หากทุกคนได้ร่วมแรงร่วมใจกันสนับสนุน ส่งเสริม ผลักดัน การแสดง **"กระต๊วแทงเสือ"** อย่างสม่ำเสมอ เชื่อว่าจะมีการแสดงแบบนี้ให้คนรุ่นหลังได้ภาคภูมิใจสืบทอดต่อไปได้ตราบนานเท่านาน

ตุ๊กตากันฝน!!

เรื่องโดย : รรรรร

โลกเราทุกวันนี้ เต็มไปด้วยสิ่งของเหลือใช้ ที่มองไปทางไหนก็ดูเหมือนว่ายังสามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ แต่ทว่าจะมีสักกี่คนที่หยิบของเหลือใช้ชิ้นนั้น **"กลับมาใช้ใหม่อีกครั้ง"** หรือ **"สร้างคุณค่า"** ให้มีเพิ่มมากขึ้น.... "การประดิษฐ์ตุ๊กตากันฝน!!" ของน้องๆ เยาวชนที่ชุมชนพญาไท-ราชเทวี จึงเป็นอีกหนึ่งแนวคิดที่สร้างสรรค์ ที่สามารถหยิบเอาสิ่งของที่เหลือมาใช้มาทำใหม่ให้เกิดประโยชน์ที่ไม่ว่าใครก็สามารถทำได้ โดยก่อนที่จะเริ่มทำ ต้องมีการเตรียมอุปกรณ์กันก่อน ดังนี้

1. นำเศษผ้าที่เหลือใช้มาตัดเป็นสี่เหลี่ยมพื้นผ้า,
2. ใยสังเคราะห์ หรือฟอง หรือสำลี,
3. โคมพรมสีสวยๆ และ
4. ลูกตาพลาสติก หรือถ้าอยากวาดเองก็ใช้สีเมจิกได้ ถ้าบางคนอยากทำพวงกุญแจห้อย ก็สามารถหาซื้อมาติดเพิ่มตามความชอบเลย

ส่วนวิธีการนั้นให้เริ่มที่นำใยสังเคราะห์มาใส่ไว้ตรงกลางผ้าที่ตัดไว้แล้ว จากนั้นนำโคมพรมมาผูกยึดให้แน่น แล้วนำตามาติดโดยใช้กาวร้อนเพียงแค่นี้ก็ได้ตุ๊กตาน่ารักๆ ฝีมือตัวเองไว้ประดับห้อง แขนงตรงประตูหน้าต่าง ระเบียง หรือที่ต่างๆ กันแล้ว และถ้าใครล่องลอยแล้วฝนไม่ตก อย่าลืมมาบอกกันด้วยนะค่ะ

“ลิกฮูลู”

เรื่องโดย : เม็ดทรายในขวดแก้ว

ลิกหนวอบุรีรักษ์ของชาวปักซ์ใต้

“บ้านใคร ใครก็รัก บ้านใคร ใครก็หวง
บ้านเรา เราก็รัก บ้านเรา เราก็หวง
อย่าไปเลย มาเลย กือละมะรี กลับมา
มาช่วยเป็นหูเป็นตา ดูแลทะเลบ้านเรา”

ใครหลายคนคงอาจคุ้นหูกับเพลง “บ้านใคร ใครก็รัก” ซึ่งมีเนื้อหาสะท้อนถึงวิถีชีวิตของชาวประมง ที่ถ่ายทอดทำทางทำนองเนื้อร้องผ่านกลุ่มคนไทยมุสลิมที่แฝงไว้ด้วยความมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง โดยหยิบยกเรื่องราวความเป็นอยู่ของชาวภาคใต้ไว้ ผสมผสานกับเครื่องดนตรี เพื่อให้เกิดอารมณ์สะกิดผู้ชมมากขึ้น

“ลิกฮูลู” เป็นการละเล่นพื้นบ้านแถบจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ได้รับความนิยมมักจะใช้แสดงในงานมาแงปุโละ, งานสุหนัต, งานเมาลิด, งานฮารีรายอ ซึ่งคำว่า “ลิก” หรือ “ดิเกร์” เป็นศัพท์เปอร์เซีย มีความหมาย 2 ประการ คือ 1.เป็นเพลงสวดสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งเรียกการสวดดังกล่าวนี้ว่า “ดิเกร์เมาลิด” 2.เป็นกลอนเพลงโต้ตอบ นิยมเล่นกันเป็นกลุ่มคณะ เรียกว่า “ลิกฮูลู” บ้างก็ว่าได้รับแบบอย่างมาจากคนพื้นเมืองเผ่าซาไก เรียกว่า มโนห์ราคนซาไก บ้างก็ว่าเอาแบบอย่างการเล่นลำตัดของไทยผสมเข้าไปด้วย

ทว่าในความเชื่อของ **นายเจปอ สะแม หัวหน้าคณะลิกแหลมทราย จังหวัดปัตตานี** บอกว่า “ฮูลู” หมายถึง คนที่อยู่ห่างไกลความเจริญ เช่น อยู่เชิงเขา อยู่ท่าทะเล เพราะฉะนั้นลิกฮูลูจึงเป็นการละเล่นของคนที่อยู่ห่างไกลที่นิยมใช้เวลาหลังจากการทำงานมาทำกิจกรรม มาร้องเพลงร่วมกัน แต่ในมาเลย์เรียกการละเล่นแบบนี้ว่าลิกปาร์ต ซึ่งปาร์ตแปลว่า ทิศตะวันตก ซึ่งคนมาเลย์นั้นได้รับศิลปะนี้ไปจากปัตตานีที่อยู่ทางทิศตะวันตกของเขานั้นเอง

“เมื่อสมัยก่อนการแสดงลิกฮูลู มีท่าทางประกอบเพียงท่าเดียว คือ **การปรบมือตามจังหวะ** ต่อจากนั้นจึงพัฒนาขึ้น จากการที่พบว่า ทรัพยากรทางธรรมชาติได้ถูกทำลายด้วยน้ำมือของมนุษย์ จึงคิดค้นท่าทางต่างๆ ขึ้นมา ปัจจุบันมีอยู่ 5 ท่า คือ **ท่าคลื่น, ท่าชักอวน, ท่าวกมือ, ท่าปลาแหวกว่ายและท่าหัวใจ** ซึ่งดัดแปลงมาจากวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นที่ประกอบอาชีพประมงนั่นเอง ส่วนเนื้อหาที่

เสนอนำประเพณีทางสังคมที่ถูกมองข้าม หรือปัญหาที่เกิดขึ้นมาเสนออย่างนุ่มนวล อย่างเพลง “บ้านใคร ใครก็รัก” นั่นเอง” **เจปอ สะแม** เล่า

หัวหน้าลิกฮูลู คณะแหลมทราย เล่าอีกว่า นอกจากเนื้อหาที่สะท้อนสังคมแล้ว ในการละเล่นนี้ยังมีเครื่องดนตรีประกอบจังหวะอย่าง รำมะนาเล็ก รำมะนาใหญ่ ซ้อง โหม่ง และลูกแซกที่เข้าอารมณ์ผู้ฟังได้เป็นอย่างดี อีกทั้งสามารถประยุกต์ให้เข้ากับภาคอื่นๆ ได้ มิใช่เพียงภาคใต้เพียงอย่างเดียวจึงมีการประยุกต์กับภาคอีสาน โดยทำทางการแสดง จังหวะ ทำนองคงไว้เหมือนเดิม แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องภาษาเท่านั้น

ปัจจุบันลิกฮูลูของคณะแหลมทรายได้พยายามฝึกสอนการละเล่นนี้ให้เยาวชนเล่นเพื่อให้เด็กและเยาวชนคนรุ่นใหม่ได้ตระหนักถึงคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมที่มีความเป็นอัตลักษณ์ของภาคใต้ไว้ ทดแทนการเสปสือสมัยใหม่ที่นับวันจะมองข้ามเอกลักษณ์ท้องถิ่นของตนเอง จนหาผู้สืบทอดต่อไม่ได้ และในที่สุดก็จะสูญหายไปตามกาลเวลา...

และแน่นอนหากทั้งรัฐบาล เอกชน และประชาชน เห็นความสำคัญของการแสดงต่างๆ ที่เป็นของดีในชุมชนให้คงไว้เช่นเดียวกับ “ลิกฮูลู” ที่พยายามผสมผสานทั้งเนื้อเพลง จังหวะ เครื่องดนตรี ภาษาให้ทันสมัย เรียกความสนใจจากเยาวชนให้หันมาทวงแหน และอนุรักษ์ไว้ได้อย่างลงตัวเช่นนี้ เชื่อว่า “ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน” ของแต่ละภาคจะคงอยู่ต่อไปได้ตราบนานเท่าอนาน...บ้านใคร ใครก็รัก บ้านใคร ใครก็หวงบ้านเรา เราก็รักบ้านเรา เราก็หวงอย่าไปเลย มาเลย กือละมะรี กลับมา มาช่วยเป็นหูเป็นตา ดูแลทะเลบ้านเรา....

“รำซัดชาติรี” ยากไหม! ถ้าละสืบสานสืบทอด

บ่อยครั้งนักที่จะเห็นเยาวชนรุ่นใหม่ให้ความสำคัญกับเรื่องศิลปะการแสดงของไทยอย่าง “รำซัดชาติรี” แต่สำหรับ “นะโม” หรือเด็กหญิงกรรมล แวพลอยงาม เยาวชนในชุมชนนางเลิ้งวัยเพียง 11 ปี ผู้สืบสานสืบทอด “รำซัดชาติรี” คณะครูทองใบ เรืองนนท์ ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง (ละครชาตรี) ต่อจากทายาทตระกูลเรืองนนท์ อย่างนางกัญญา ทิพย์โอสถ ที่หลงเหลือเป็นทายาทของการแสดงละครชาตรีคณะนี้อยู่เพียงคนเดียว บอกว่า กว่า 2 เดือนที่ได้ฝึกซ้อมรำซัดชาติรีมา รู้สึกว่าการแสดงนี้เห็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของศิลปะการแสดงที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นอยู่ในตัว มีการแต่งกายที่สง่างาม ต้องสวมใส่ภูษาบดิระยะเวลาแสดงท่าทางต่างๆ ที่ใช้ประกอบการรำสวยงาม ภูมิใจที่วันนี้ตนได้เป็นอีกคนหนึ่งที่สืบทอด “รำซัดชาติรี” นี้เอาไว้

เรื่องโดย : สมุทรอักษร

ซึ่งนางกัญญา ทิพย์โอสถ เล่าว่า การฝึกรำซัดชาติรีแก่เยาวชนรุ่นใหม่เป็นเรื่องค่อนข้างยาก เพราะปัจจุบันวัยรุ่นส่วนใหญ่ไม่ค่อยสนใจการแสดงละครรำแบบเก่าเมื่อมีเยาวชนสนใจจึงสอนให้เพื่อเป็นการสืบทอด “รำซัดชาติรี” ต้นตำรับจาก ครูทองใบ เรืองนนท์ เอาไว้ ซึ่งทำพื้นฐานที่ใช้สอนไปแล้วนั้นมีด้วยกัน 10 ท่า โดยท่าแรกคือ ท่าวงเดือน 2.ท่ามาราล่างขัดสมาธิ 3.ท่าเทพนม 4.ท่าจับหน้า 5.ท่าจับหน้าแบบมีโบก 6.ท่าจับชายพก 7.ท่าเอียงหมอน 8.ท่าโบก 9.ท่ารบ และ 10.คือท่าโคมเวียง เมื่อครบ 10 ท่าแล้ว ก็จะมีการสอนประกอบท่าจังหวะต่อโดยเครื่องดนตรีที่ใช้จะมีโทนเป็นตัวเดินจังหวะ มีกรับและปี่เป็นตัวตามจังหวะ หากจำทั้งท่ารำและจังหวะได้ก็สามารถแสดงรำซัดชาติรีได้แล้ว

ก่อนหน้านี “นะโม” ก็มีความคิดเหมือนเด็กรุ่นราวคราวเดียวกัน คือ อยากเรียนเต้น แต่เมื่อลองฝึกดูแล้ว ไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองชอบ จึงปรับเปลี่ยนมาเรียนรำซัดชาติรีแทน โดยมองว่า ไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากหรือเขยแต่อย่างใด กลับเห็นว่าเป็นการอนุรักษ์ศิลปะการแสดงของไทยให้คงอยู่ไว้ด้วยซ้ำ จึงมุ่งมั่น ตั้งใจ ที่จะสืบทอดศิลปะการรำซัดชาติรีเอาไว้ เพื่อเป็นมรดกให้แก่คนรุ่นต่อไปได้พบกับความงามที่ทรงคุณค่าอย่างภาคภูมิใจสืบต่อไป

“รำซัดชาติรี” เป็นการแสดงที่นิยมจนมีแบบแผนเป็นของตนเอง ในแบบศิลปะทางใต้ของไทย ปรับปรุงมาจากรำซัดไหว้ครูของละครชาตรี ซึ่งเคยเป็นละครรำแบบเก่าชนิดหนึ่งของไทย ถือว่าเป็นต้นกำเนิดของละครรำประเภทต่างๆ ซึ่งได้รับการปรับปรุงในสมัยต่อมา ประเพณีการแสดงละครชาตรี ถือธรรมเนียมกันว่าผู้แสดงตัวพระ จะต้องรำไหว้ครูเป็นการเบิกโรงเรียกว่า “รำซัด” โดยมีโทน ปี่ กลอง กรับ ประกอบจังหวะ

ดีไซเนอร์

ตอน: ดีไซน์ปังส์ ชุมชนปังส์

ลานประสานใจ ...

ดีไซเนอร์ปังส์ ชุมชนปังส์

ชุมชนจอมสมบูรณ์ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร เป็นชุมชนที่มีพื้นที่สาธารณะในการทำกิจกรรมหนึ่งเดียวของชุมชนคือ ลานศาลเจ้าที่กหลังตลาด แต่เมื่อเวลาผ่านไปลานดังกล่าวก็ถูกลิ้มเลียน ถูกทอดทิ้งให้สกปรกเต็มไปด้วยขยะนานาชนิดและแล้ววันหนึ่งก็มี "ฮีโร่" เข้ามาในชุมชน พวกเขาเริ่มร่วมมือกันพัฒนาชุมชน เริ่มจากการสำรวจชุมชน แล้วได้พบว่าชุมชนจอมสมบูรณ์เป็นชุมชนที่มีอาหารอร่อย คนในชุมชนมีความสามัคคีกัน อีกทั้งยังผลิตน้ำยาชีวภาพที่ภูมิปัญญาของคนในชุมชนอีกด้วย เหล่าฮีโร่จึงคิดที่จะกระตุ้นให้ชุมชนกลับมาเห็นคุณค่าของสิ่งที่พวกเขามีอีกครั้งด้วยการนำการออกแบบเข้ามาพัฒนา ผ่านโครงการที่มีชื่อว่า "ลานประสานใจ" รางวัลชนะเลิศจากการประกวดออกแบบหัวข้อเวิร์กช็อปดีไซเนอร์ตอน "ดีไซเนอร์ปังส์ชุมชนปังส์"

นางสาวกชวดี ประพันธ์วัฒนะ ตัวแทนจากทีม **163 สาระ** บอกว่า โครงการ "ลานประสานใจ" เน้นการออกแบบผลิตภัณฑ์กิจกรรม ปรับปรุงพื้นที่ให้คนในชุมชนไม่ได้รับพื้นที่ส่วนกลางทำกิจกรรมร่วมกันทั้งออกกำลังกาย พุดคุย แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน เมื่อลานประสานใจเป็นรูปเป็นร่างความคิดคักในอดีตของชุมชนจอมสมบูรณ์ก็จะตื่นขึ้นมา ทุกคนเดินออกจากพื้นที่ส่วนตัวมาสู่พื้นที่ส่วนรวมและทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันเป็นการกระชับความผูกพัน ทำความรักให้องงามในหัวใจของชาวบ้านร้านตลาดให้กลับมาอีกครั้ง

"สำหรับกระบวนการทำงานนั้นเริ่มต้นที่ **สัปดาห์แรก** เป็นการจัดเวทีชาวบ้านให้ทุกคนมาเสวนาร่วมกันเพื่อปรับปรุงพื้นที่และนำของดีของชุมชนมาเผยแพร่ **สัปดาห์ที่สอง** เป็นการ

วางแผนเตรียมการ สร้างกลยุทธ์ เริ่มประชาสัมพันธ์กิจกรรมผ่าน facebook, twitter, ไปสเตอร์, ไปสการ์ต, เสียงตามสาย, หรือพุดคุยบอกกันปากต่อปาก ส่วน **สัปดาห์ที่สาม** เป็นการทำเวิร์กช็อป, ทำความสะอาดพื้นที่, ติดตั้งอุปกรณ์รับภูมิทัศน์ให้ดีขึ้น **สัปดาห์ที่สี่-เจ็ด** เป็นการทำงานต่อเนื่อง จัดทำ-วางโมเดลเพื่อพัฒนาปรับปรุงพื้นที่ วางกิจกรรมให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมและทำกันเองได้อย่างยั่งยืน อาทิ การแข่งขันการทำอาหาร **"จิ๋วจวนแจ๋ว"** ออกร้านของดีในชุมชน, เวิร์กช็อปการทำอาหาร, ขายของของดีในชุมชน, เล่นดนตรีเปิดกล่องเพื่อสมทบทุนพัฒนาพื้นที่ชุมชน, สร้างเป็นพื้นที่กรีนเวล (Green well) มุ่งหลังคาให้ลาน ท่ามูมนั่งเล่น เพื่อเป็นพื้นที่ทำกิจกรรมร่วมกันต่อไปในอนาคต" **ตัวแทนจากทีม 163 สาระ** บอก

ด้าน **นายณัฐ ทรัพย์บุญรอด** ผู้จัดการแผนงานทุนอุปถัมภ์ **เชิงรุกเพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ สสส.** บอกว่า นอกจากรางวัลชนะเลิศแล้วยังมีขวัญใจในด้านต่างๆ อีก 3 รางวัล ซึ่งรางวัลขวัญใจกรรมการและพี่เลี้ยง คือทีมเยาวชน เกสรลำพู จาก มรภ.บ้านสมเด็จเจ้าพระยา.ม.หอการค้าไทย, มรภ.ธนบุรี ด้วยผลงาน "แผนที่คนเดิน" ทำในเขตชุมชนบางลำพู 2.รางวัลขวัญใจด้านสื่อรณรงค์และผลิตภัณฑ์ คือทีมอำเภอหนึ่งของสุพรรณ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยผลงาน "เหลือมาแลก" ทำในตลาดสดทั่วไป 3.รางวัลขวัญใจด้านการออกแบบภูมิทัศน์ คือทีมใหญ่ สาย คิดเยอะจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยผลงาน "สะกดรอยคราม" ทำในเขตชุมชนโรงคราม (ย่านกะดีจีน) ผู้ที่สนใจสามารถติดตามชมผลงานทั้งหมดได้ที่ www.pangbang.com

Wild Heart สุดยอดหนึ่งสั้น

โครงการประกวดหนึ่งสั้น
เล่าเรื่องเป็นหนังสือฯ ตอน 10 เรื่องเล่า จากผืนป่าตะวันตก

ชื่อทีม: L.A.E. go film สถาบัน: ม.รามคำแหง / ม.เกริก

10 เรื่องเล่า จากผืนป่าตะวันตก

Wild Heart

"หนึ่งสั้น" คือหนึ่งย่อปมเรื่องราวสั้นๆ ที่ผู้คิดทำจะเน้นไปที่ความหมาย และเนื้อหาสาระเป็นหลัก โดยไม่จำเป็นต้องมีเนื้อเรื่องยาวๆ เหมือนนิยายหรือเรื่องสั้นทั่วไป แต่จะเน้นที่ความหมายและเนื้อหาสาระเป็นหลัก โดยไม่ต้องมีเนื้อเรื่องยาวๆ เหมือนนิยายหรือเรื่องสั้นทั่วไป แต่จะเน้นที่ความหมายและเนื้อหาสาระเป็นหลัก

ชนะเลิศทีม L.A.E. go film

รางวัลชนะเลิศ ทีม TCS 2

รองอันดับ 2 ทีม TCS 2

รองอันดับ 1 ทีม Butterfly effect

มูลนิธิสืบนาคะเสถียร คิดอย่างไรกับ Wild Heart

"Wild Heart มีความโดดเด่นในเรื่องของการโปรดักชั่น เนื้อเรื่องหรือบทดี มีการนำเทคนิคสมัยใหม่มาใช้ร่วมด้วยจึงทำให้ภาพรวมออกมาดี ซึ่งทางมูลนิธิสืบนาคะเสถียร จะนำผลงานเรื่องนี้และเรื่องอื่นที่น่าสนใจไปเผยแพร่ต่อทั้งในงานของมูลนิธิฯ การประชุม การลงพื้นที่ชุมชน เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างชุมชนกับป่าไม้ ป่าไม้กับคนทั่วไปให้เข้าใจกันมากขึ้น ซึ่งที่สุดจะนำไปสู่การแก้ปัญหาป่าไม้และผืนป่าร่วมกันได้อย่างตรงประเด็น" **ศศิน เฉลิมลาภ** เลขาธิการมูลนิธิสืบนาคะเสถียร บอก

จาก Wild Heart สู่นาคะเสถียรของการทำหน้าที่

"การเริ่มทำหนึ่งสั้นของเยาวชนครั้งนี้ จะทำให้พวกเขาได้รู้ถึงปัญหาในการอนุรักษ์อย่างลึกซึ้งมากขึ้น Wild Heart ถือเป็นงานเริ่มต้นที่ดีก้าวหนึ่งแล้วของเยาวชน...เชื่อว่าในอนาคตอาจจะมีผู้กำกับหนึ่งสั้นๆ สักคนที่จะก้าวเข้ามาทำหนึ่งสั้นแนวอนุรักษ์อย่างจริงจัง เพราะปัจจุบันนี้ประเทศไทยยังขาดผู้กำกับหนึ่งสั้นประเภทนี้" เลขาธิการมูลนิธิสืบนาคะเสถียร บอก

วันนี้หนึ่งสั้นฝีมือเยาวชนอย่าง Wild Heart และอีก 9 เรื่องได้สะท้อนมุมมอง เปลี่ยนวิถีมุมมอง ปลุกฝังจิตสำนึกในการอนุรักษ์ธรรมชาติหรือป่าผืนสุดท้ายได้อย่างน่าสนใจ ติดตามผลงานทั้ง 10 เรื่องได้ที่ www.PINGs.in.th

Wild Heart เป็นหนึ่งสั้นแบบไหน?

หนึ่งสั้นเรื่องนี้ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของนักอนุรักษ์ที่พยายามปกป้องผืนป่า...แต่กลับมาสวมเสื้อสิ่งๆ ที่รักและมีความหมายมากที่สุดในชีวิตไประหว่างการปฏิบัติหน้าที่ เมื่อเวลาผ่านไปภาพการสูญเสียนั้นก็ถวนเวียนให้กลับมาคิดอยู่ตลอดเวลา...เมื่อต้องให้เลือกระหว่างอุดมการณ์กับการกลับไปใช้ชีวิตปกติเพื่อให้คุณภาพความสูญเสียที่เกิดขึ้น นักอนุรักษ์จึงต้องเลือก!! ...นี่คือจากอารมณ์ที่เราต้องการสื่อสารให้คนดูได้รู้ถึงมุมมองของผู้ที่เป็นผู้ที่ทำผืนป่า และนำไปสู่การเข้าใจชีวิตที่ต้องอยู่ดูแลผืนป่าเพิ่มมากขึ้นนั่นเอง **แบงค์และปิ๊ก** เล่า

บ้านพิพิธภัณฑ์ House of Museums

เรื่องโดย : สมุทรอักษร

“ยิ่งเก่ายิ่งมีคุณค่า” นี้เราจะบอกความเป็นบ้านพิพิธภัณฑ์ หรือ House of Museums สถานที่ที่จัดแสดงของใช้เก่าๆ ในชีวิตประจำวันของคนไทยในอดีต จำลองบรรยากาศร้านค้าประเภทต่างๆ เอาไว้มากมายได้เป็นอย่างดี

บ้านพิพิธภัณฑ์ก่อตั้งขึ้นโดยสมาคมกิจวัฒนธรรมและอาสาสมัคร เปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ.2544 โดย**บ้านพิพิธภัณฑ์หลังที่ 1** นั้นแบ่งพื้นที่ให้**ชั้น 1** จัดเป็นร้านของเล่น, ร้านขายของจิปาละ, ร้านขายยา และร้านขายของที่ระลึก **ชั้น 2** จัดเป็นโรงหนัง โรงพิมพ์ในตรอกข้างโรงหนัง ร้านตัดผม-ตัดเล็กร้านให้เช่าหนังสือนิตยสารร้านถ่ายรูป, ห้องครัว, บ้านสุวดี และห้องจัดแสดงของทั่วไปส่วน**ชั้น3** จัดเป็นห้องเรียน ห้องนายอำเภอ ร้านขายแผ่นเสียง วิทยุโทรทัศน์ ร้านทอง และร้านสรรพสินค้า สำหรับ**บ้านพิพิธภัณฑ์หลังที่ 2** มี**ชั้นเดียว** สมมุติให้เป็นตลาดริมแม่น้ำมอญกษาน สร้างมานั่งไว้ให้นั่งเล่นกันหน้าร้านกาแฟ, ร้านขายของชาวบ้าน, นอกจากนั้นยังมีร้านทำฟัน, ร้านขายเครื่องเขียนแบบเรียน, ร้านทอง และแผงหนังสือข้างร้านทอง เปิดให้เข้าชมได้ตั้งแต่ปลายปี 2549

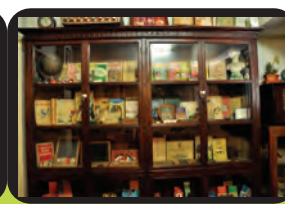
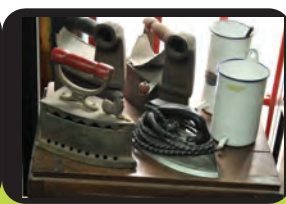
แม้เวลาจะเป็นสิ่งที่เราไม่อาจเรียกหวนคืน แต่เชื่อมั่นเหลือเกินว่า หากใครได้มีโอกาสไปร่วมเดินทางเชื่อมโยงเวลาอันร่วมสมัยที่ **“บ้านพิพิธภัณฑ์”** ความรู้สึกของคำว่า “อดีต” ย่อมเป็นมากกว่าแค่เรื่องที่ผ่านพ้น ยังมีหลายเรื่องราวที่เป็นเสน่ห์น่าศึกษาและทวงถามถึงความเป็นปัจจุบันให้เราตระหนักถึงสิ่งที่เราเป็น และเก็บรักษาคุณค่านั้นไว้เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับกาลเวลาแห่งอนาคต หากใครมีของเก่าหรือสิ่งของที่บ่งบอกถึงวิถีชีวิตของคนในอดีต สามารถนำมาเก็บรวบรวมไว้ที่ **“บ้านพิพิธภัณฑ์”** ได้ที่ **170/17 หมู่ที่ 17 ซอยคลองโพ 2 ถนนศาลาธรรมสพน์ พุทธมณฑลสาย 2 กรุงเทพฯ หรือโทรศัพท์ : 089-200-2803, 089-666-2008** เปิดทุกวันเสาร์-อาทิตย์ เวลา 10.00-17.00 น. ค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 30 บาท เด็ก 10 บาท

“เก็บเสียตั้งแต่วินาทีนี้ อีกไม่นานก็เก่า”

ซึ่ง**นายเอนก นาวิกมูล** นักเขียน และนักสะสมของเก่า **หนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้ง** บอกว่า ของดีจำนวนมากถูกทิ้งไปโดยเปล่าประโยชน์ การได้เก็บอนุรักษ์ของเก่า หรือของที่บ่งบอกถึงความเป็นวิถีชีวิตของคนไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันเอาไว้ที่บ้านพิพิธภัณฑ์ จึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่จะทำให้คนเราไม่หลงลืมอดีต... เพื่อให้คนรอบข้างได้รู้สึกแบบตน จึงได้นำของเก็บ ของสะสม รวมไปถึงของเก่าที่ได้มาจากบุคคลและสถานที่ต่างๆ มารวมรวมไว้ที่บ้านพิพิธภัณฑ์ เพื่อให้เป็นทั้งแหล่งเรียนรู้ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ เป็นการสานความสัมพันธ์ระหว่างพ่อ แม่ ลูก ปู่ ย่า ตา ยาย ให้ได้มาพูดคุยแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกันในเรื่องราวของอดีตแล้วยังสร้างความสุข สร้างรอยยิ้มเล็กๆ ให้เกิดขึ้นในใจกลับติดบ้านไปและตราตรึงอยู่ไม่รู้ลืม...

“หากรัฐบาลเห็นความสำคัญของงานพิพิธภัณฑ์ หรืองานห้องสมุดให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เชื่อว่าจะมีคลังเก็บต้นตุนความรู้ที่ดีอีกที่หนึ่งที่เป็นทั้งแหล่งข้อมูล เป็นตัวอย่างให้คนรุ่นหลังได้ศึกษา ได้รู้ความเป็นมาในอดีต เข้าใจวิถีชีวิตของบรรพบุรุษอย่างลึกซึ้งขึ้นได้อย่างแน่นอน” **นายเอนก นาวิกมูล** บอก

ผลงานศิลปิน

เรื่องโดย : กาญจนดา อุดมสุข

ความสูญเสียจาก 'วิกฤตน้ำ' ที่มีอาจประเมินค่า

ศิลปิน หลายคนใช้เวลาแทบทั้งชีวิตสร้างงาน "ศิลปะ"

ออกมาในโลกจิตใจผู้คนแต่เมื่อวันบิตภัยเกิดขึ้นอย่างไม่มีใครคาดคิด ตัวเขาเองตกเป็นผู้สูญเสีย ดังเช่น **คุณเอก นาวินกุล** ศิลปินเพื่อการปฏิรูปที่เป็นทั้งนักวิชาการ นักเขียนสารคดี นักสะสมของเก่า ผู้ร่วมก่อตั้ง **"บ้านพิพิธภัณฑสถาน นาวินกุล"** แห่งทวีวัฒนา ซึ่งต้องผจญกับวิกฤตครั้งสำคัญ ไม่เพียงสูญเสียปัจจัยพื้นฐานเหมือนใครๆ **"สมบัติของชาติ"** หลายชิ้นในพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ต้องชำรุด ผุพังก่อนวันเวลาอันควร คลังความรู้ งานสะสมซึ่งเป็นฐานคิดก่อนผลิตผลงานออกมาบางอย่างสูงค่าจากการที่ต้องแสวงหามาอย่างยากลำบาก บางชิ้นเป็น **"ของดั้งเดิม"** ซึ่งเลิกผลิตไป ไม่มีให้เห็นในยุคปัจจุบันอีกแล้ว ภาพความเสียหายในชั้น 1 ของตัวพิพิธภัณฑสถาน ที่ร่องรอยการแช่น้ำไม่ต่ำกว่า 1.5 เมตร ซึ่งคงไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือนจะเหือดแห้งลง

เสียงสะท้อนจากหัวใจนักสร้างงานบอกเล่าถึงความพยายามในการรักษาสถาปัตยกรรมแห่งนี้ว่า "แม้ทางเจ้าหน้าที่บ้านพิพิธภัณฑสถานได้เคลื่อนย้ายข้าวของชั้นบนชั้น 2 ของบ้านไปบ้างแล้วบางส่วน แต่ทำได้ไม่ทั้งหมด เพราะกำลังคนช่วยมีไม่มาก พยายามกันอย่างเอาจริง สุดท้ายแล้วก็ไม่สามารถต้านทานระดับน้ำที่สูงท่วมมิตศีรษะได้โดยคาดว่าน่าจะใช้งบประมาณในการซ่อมแซมหลายแสนบาท"

ส่วนในอีกมุมหนึ่งของนักคิดนักเขียนคอลัมภ์อย่าง **คุณนิวัติ กองเพชร** ศิลปินผู้ประสบภัยอีกท่านหนึ่งได้บรรยายผ่านบล็อกใน facebook ของตนเองว่า "...เพียงเปิดประตูเข้าไปก็สุดจะทนต่อสภาพที่เห็นไม่ได้ หนังสือเก่าเพียบอยู่กับน้ำมากมายหลายร้อยหลายพันเล่ม ที่วางบนโต๊ะนั้นท่วมขึ้นไปทั้งกอง ย่อยับอับราอยู่ตรงนั้น... พื้นที่ผมย่ำลงไปมีแต่หนังสือที่จมอยู่ มันละลายเลือนไหลไปกับน้ำที่ย่ำไป จนผมต้องเดินออกมาด้วยเศร้าสะเทือนใจแทบกลัมน้ำตาไม่อยู่.. ความรู้ทั้งหมดที่ได้มาก็หนังสือทั้งนั้น เก็บหอมรอมริบเงินกว่าจะได้ซื้อหนังสือสักเล่ม ทะนุถนอมหอบหิ้วกันไปทุกที่ทุกแห่งที่ต้องโยกย้าย จนมาถึงวันนี้ที่เป็นเรือนตาย ก็ต้องมาจ่อมจมล่มสลายลงเสียแล้ว..."

สองเสียงเล็กๆ สะท้อนบอกใครสักคนในประเทศนี้ว่าพวกเขาต้องสูญเสียอะไรบ้าง ยังไม่นับเสียงเจ็บปวดจากวัดวาอาราม โบราณสถาน แหล่งความรู้สำคัญอีกหลายแห่งที่คงพังกหน้าเห็นด้วยกับสองศิลปิน สายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม ผากข้อความยังผู้เกี่ยวข้องทั้งทำ

"ไม่เพียงแต่บ้านพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ได้รับความเสียหายบ้านเรือนประชาชนรวมถึงพิพิธภัณฑสถานอีกหลายแห่งที่อยู่บริเวณนี้ก็จมน้ำไปหมดแล้วเช่นกัน"

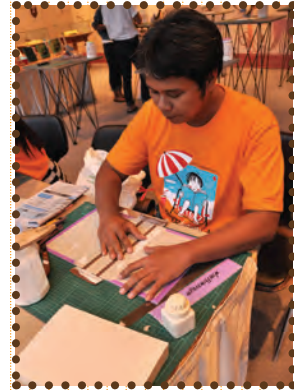
ชุบชีวิตหนังสือจากสำนักในใจ

เรื่องโดย : ปากกาท้าว

“หนังสือหนึ่งเล่มสามารถบอกเล่าเรื่องราวได้เป็นร้อยเป็นพันคำ...”

เชื่อว่าเพื่อนๆ ต่างก็มีหนังสือที่ประทับใจกัน ลองนึกดูว่า หากหนังสือที่เราหยิบมาอ่าน ทุกวันจะค่อยๆ พัง ลงตามกาลเวลา แล้วเราคิดจะทิ้งมันไว้เป็นขยะ หรือจะนำกลับมาทำให้หนังสือเล่มนั้น “ใหม่” ขึ้นมาอีกครั้ง!! แต่เชื่อได้เลยว่า “เราคงอยากจะทะนุถนอมหนังสือเล่มนั้นเอาไว้ เทียบเท่ากับชีวิตของเรา” แน่نون

มักพูดกันเสมอว่า รื้ออะไร ไม่รู้รื้อวิชา “หนังสือ” ก็คือชุมทรัพย์ของความรู้ที่สำคัญอีกแห่งที่ไม่ว่าใครก็สามารถหาได้ง่ายด้วยตัวเอง และเชื่อได้เลยว่าถ้าหนังสือเล่มไหนดี ถึงแม้จะเก่า เริ่มผุพังแล้วหากยังสามารถซ่อมแซมได้ เชื่อว่าเราต้องอยาก “ชุบชีวิต” หนังสือเล่มนั้นกลับมาแน่ๆ

โดย **นายภัทรพล ฉัตรชลาวิไล** ผู้เชี่ยวชาญการชุบหนังสือแบบ do it yourself บอกว่าการซ่อมหนังสือก็ไม่ต่างกับการอนุรักษ์สิ่งของอันมีค่าชิ้นหนึ่งเอาไว้ เมื่ออยากเก็บรักษา **“การฟื้นฟู”** จึงเป็นหัวใจสำคัญของการชุบชีวิตของสิ่งนั้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง การซ่อมหนังสือแบบ do it yourself เป็นทางออกที่ดีสำหรับคนที่รักหวงแหนหนังสือ บางคนอยากซ่อมเอาไว้ใช้งาน แต่สำหรับบางคนซ่อมเพื่อการอนุรักษ์เอาไว้และให้เป็นมรดกแก่คนรุ่นหลังต่อไป ซึ่งการชุบชีวิตหนังสือก็มีวิธีมากมายแต่ต้องดูตามอาการและความชำรุดเสียหายเป็นหลัก

- 1.การซ่อมโดยทากาว สำหรับหนังสือที่ปกขาด สันหลุด รอยฉีกขาด หน้าเหลืองทึบเป็นรู
- 2.การซ่อมโดยการเย็บก็ใช้เฉพาะกับเล่มที่เย็บก็เก่ามาเท่านั้น
- 3.การซ่อมโดยเย็บพันลวดใช้ซ่อมเล่มที่สันเปื่อยหรือสันขาดไม่เท่ากัน
- 4.การซ่อมแบบเย็บจุลสาร ใช้เย็บเล่มเอกสารเล็กๆบางๆ
- 5.การซ่อมแบบเลื่อยสันฝังด้ายใช้สำหรับหนังสืออกแคบ

(มีข้อความ/ภาพอยู่ขีดเส้นเล่ม)โดยเฉพาะหนังสือที่ได้รับการซ่อมบ่อยๆและ 6.การซ่อมเย็บแบบเจาะ ใช้ซ่อมเล่มเดิมที่ไลกาว หรือเข้าเล่มใหม่ แต่นั่นก็จะได้นิสิตเก่าที่ดูใหม่และมีชีวิตขึ้นมาได้อีกครั้ง

ซึ่ง **นายณัย หวังบุญชัย** ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. บอกว่า ศิลปะการชุบหนังสือแบบ do it yourself เป็นการปลูกฝังภูมิปัญญาหรือขอบความคิดของคน ที่รักการอ่าน คนที่มีความผูกพันกับหนังสือให้ได้หนังสือเล่มที่รักกลับมาอีกครั้ง ซึ่งการส่งเสริมการใช้ศิลปะในการซ่อมหนังสือนั้นถือได้ว่าเป็นการสร้างจิตสำนึกใหม่ ให้วิธีการเก็บรักษา เพื่อเป็นประโยชน์ให้กับคนรุ่นหลัง สร้างการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นได้ เป็นการใชศิลปวัฒนธรรมเพื่อการปฏิบัติ เพื่อการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริง

“งานชุบชีวิตหนังสือนี้จึงเป็นอีกหนึ่งโมเดลที่ สสส. จะนำไปพัฒนาและสร้างจิตสำนึกใหม่ หรือการใช้ศิลปวัฒนธรรมเพื่อการปฏิรูป เพื่อการเปลี่ยนแปลงหนังสือและวรรณศิลป์ ทัศนศิลป์ คีตศิลป์ และศิลปะการแสดงในปัดัดไป ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นหนังสือเก่า เพราะการซ่อมหนังสือเป็นเหมือนการสร้างหนังสือใหม่ขึ้นมาทดแทนก็ได้ เป็นสร้างความเปลี่ยนแปลง สร้างการมีส่วนร่วมด้วยทุนอันประหยัดและพอเพียงนั่นเอง” ผู้จัดการแผนงานศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สสส. บอกขึ้นชื่อว่าเป็นหนังสือไม่ว่าจะเป็นหนังสือเล่มไหนก็ย่อมมี

คุณค่าทางความรู้ และจิตใจแทบทั้งสิ้นยิ่งเป็นหนังสือที่ชอบ ไม่ว่าจะหยิบมาอ่านเมื่อไหร่ก็ไม่เบื่อ เชื่อว่าต่อให้เก่าแค่ไหนก็ยังคงต้องอยากเก็บรักษาเอาไว้เป็นแน่ **“ศิลปะการชุบชีวิตหนังสือ”** จึงเป็นทางออกที่ดีให้กับคนรักหนังสือได้ ทั้งยังเป็นการสร้างจิตสำนึกใหม่แทนการทิ้ง หรือปล่อยให้แหล่งเก็บรวบรวมความรู้ อย่างหนังสือผู้ฟังไป สำหรับผู้ที่สนใจการชุบชีวิตหนังสือแบบ do it yourself สามารถติดตามวิธีการเปลี่ยนหนังสือเก่าเป็นใหม่ได้ในฉบับหน้า... มาพลิกฟื้นคืนชีวิตให้กับหนังสือ แล้วคุณจะได้สมบัติทางปัญญาที่รักและหวงแหนกลับมาอีกครั้ง...

เมื่อน้ำมาเดาะประตู เรียงนาถึงบนหน้าบ้าน

เมื่อน้ำจํานวนมหาศาลมาเยี่ยมถึงหน้าบ้าน แม้ไม่อยากต้อนรับแต่ก็ต้านทานพลจะกำลังไม่ได้ ทำให้ประชาชนต้องเดือดร้อนไม่มีที่อยู่ทีกินกันถ้วนหน้า ทางมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.) จึงได้เปิดอาคารเรียนรวมให้เป็นสถานที่อพยพสำหรับประชาชนที่ประสบภัยน้ำท่วมและไม่มีที่อยู่อาศัย เพื่อหลบภัยน้ำท่วมซึ่ง **พระอาจารย์ปอด คุณวุฒโฒ** จากวัดญาณเวศกวัน หนึ่งในพระพี่เลี้ยงที่อยู่ในศูนย์อพยพมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย บอกว่า น้ำท่วมใหญ่ที่ผ่านมาทำให้มีผู้อพยพมาพักพิงที่ศูนย์พักพิง มจร. กว่า 400 คน ซึ่งทุกคนที่มาที่นี่ล้วนบอบข้ำเรื่องจิตใจมาหนักทั้งสิ้น การอยู่ร่วมกันที่นี่จึงมีกิจกรรมต่างๆ มาเสริมโดย 1.นำธรรมะเข้ามาช่วยให้มีสมาธิหรือจิตใจที่ที่ทุกขระทมขมขื่น ฟุ้งซ่าน กระวนกระวายกับเรื่องราวที่เป็นอดีต เรื่องราวที่ทุกข์ ให้โปร่งโล่ง เบาสบาย ขึ้นบานขึ้นมบ้าง 2.นำศิลปะเข้ามาช่วยในกระบวนการเยียวยา ทั้งถักไหมพรม แสดงโขน แสดงดนตรี-ขับร้อง และอีกมากมายที่มาจากเครือข่ายศิลปอาสา และอื่นๆ ที่มาร่วมด้วยช่วยกัน เพราะความเชื่อที่ว่า ศิลปะเป็นอะไรที่คนเข้าใจได้ง่าย เข้าถึงได้สะดวก การเอาศิลปะมาเป็นคำตอบว่า ศิลปะเป็นเครื่องมือสำคัญในการฝึกให้คนมีสมาธิหรือมีจิตใจ

ให้ตั้งงมก็ได้ แต่ก็ไม่ได้ปิดกั้นว่า ต้องเป็นศิลปะอย่างเดียวหรืออย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นอะไรก็ได้ที่ผู้กระทำทำแล้วมีจิตใจที่สงบลงก็ใช้ได้แล้ว ด้านนางสาวจรรยา ศรีมันตะ หรือสายฝน หนึ่งในผู้อพยพบอกว่า ไม่คิดว่าน้ำที่มากครั้งนี้จะพรากบ้าน พรากอาชีพของตนไปหมด แต่เมื่อมาอยู่ที่ศูนย์อพยพ มจร. แล้วจิตใจที่ย่ำแย่ก็ดีขึ้น เพราะที่นี่ให้ทั้งธรรมมะ แนวทางสร้างชีวิต อาชีพ และเงินทุนเพื่อไปตั้งตัวเมื่อกลับบ้านอีกด้วย **“แม้จะสูญเสียเพราะน้ำท่วมแต่ก็ไม่เสียใจที่มาอยู่ที่นี้ และจะเก็บความรู้ทางด้านศิลปะ และอื่นๆที่ได้จากที่นี่ไปเลี้ยงชีพต่อไปในอนาคต”** สายฝน บอกทั้งน้ำตา น้ำท่วมคราวนี้ถึงจะสูญเสียของที่เป็นที่รักไปมากมาย แต่สำหรับกว่า 400 ชีวิตที่มาอยู่ที่นี้บอตรงกันว่า “จะไม่วันลืมสิ่งๆ ที่ศูนย์อพยพมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย(มจร.) ให้ไปตลอดชีวิต และไม่เสียใจที่แม้จะเป็นผู้อพยพ แต่ความรู้ที่ได้รวมไปถึงธรรมะต่างๆ ที่เรียนรู้ มันมีค่ามากจริงๆ ในเวลาที่เราไม่เหลืออะไร...”

ยิ้มกับ “กลุ่มละครมหาหยง” เยาวชนคนหน้าขาว

หยิบละครไข่มุกมาเป็นเครื่องมือสร้างสุข

เรื่องโดย : สมุทรอักษร

คืนเคยกันดีกับละครใบ้ที่แต่งกายด้วยเสื้อลายทางมีใบหน้าสีขาวและถ่ายทอดเรื่องราวผ่านอากัปกริยาที่สามารถเรียกเสียงหัวเราะได้อย่างน่าสนใจ อีกทั้งมีการนำเอาเรื่องราว วิถีชีวิต สังคม ศาสนา และสิ่งแวดล้อมของคนมาเล่าผ่านการแสดงจนเป็นที่รู้จักกันด้วยชื่อ “กลุ่มละครมหาหยง” ล่าสุดเขาเหล่านี้ได้มาสร้างเสียงหัวเราะและรอยยิ้มให้กับคนดูในงานมหกรรม “จาไปตาแสงส่องพื้นบ้าน ศิลปะ วัฒนธรรมชุมชน ภาคใต้ ปี 2” ที่จังหวัดพัทลุง เมื่อเร็วๆ นี้

“กลุ่มละครมหาหยง” เป็นชื่อเรียกที่มาจากคำว่า “มหาหยง” ซึ่งเป็นชื่อของ “อ่าวมหาหยง” ที่เป็นอัตลักษณ์ของจังหวัดกระบี่ที่สวยงามด้วยมนต์เสน่ห์ทางใต้ในกลิ่นไอของน้ำทะเลที่บริสุทธิ์ด้วยความอุดมสมบูรณ์ของปะการัง เป็นเหมือนมนต์เสน่ห์ในโลกของมายา เนื้อหาที่นำมาแสดงสื่อถึงชีวิตชุมชนของชาวภาคใต้ที่เน้นให้แง่คิดในเรื่องคุณธรรม ความดี - ความชั่ว รวมถึงปัญหาสังคมต่างๆ โดยยึดหลัก “สื่อสร้างสรรค์เพื่อการเรียนรู้” ผ่านกระบวนการละคร ซึ่งไม่ได้มุ่งสอนการแสดงเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีการสอดแทรกความรู้ ข้อคิด หรือแม้แต่ปัญหาสังคมลงไปในการเล่นนั้นๆ เพื่อให้ผู้ชมได้รับมุมมองบางอย่างกลับไปหลังการแสดงเสมอ!!

ซึ่งนายฮาริส มาศชาย ผู้ประสานงานเครือข่ายกลุ่มละครสำหรับเยาวชนภาคใต้ เล่าว่า กลุ่มละครมหาหยง เกิดขึ้นมาเพราะมีกลุ่มคนหน้าดำลงไปในพื้นที่แล้วได้มีการฝึกสอนการแสดงละครให้ ทั้งละครเวที ละครใบ้ ซึ่งบทละครที่ใช้ในการแสดงนั้นได้มาจากการร่วมกันคิดขึ้นระหว่างเยาวชนและชาวบ้านในพื้นที่เพื่อให้บทละครที่จะนำมาใช้ในการแสดงทั้งหมดนั้นมีความถูกต้อง ตรงตามวิถีชีวิตของชุมชนชาวภาคใต้ ที่แฝงไว้ด้วยแง่คิดด้านคุณธรรม ความดี — ความชั่วเอาไว้ ...จึงสามารถบอกได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่า “การแสดงของกลุ่มละครมหาหยงนั้นเป็นสื่อที่สร้างสรรค์ เพื่อการเรียนรู้” ได้อย่างแท้จริง

“สำหรับละครเวทีที่เยาวชนนำมาแสดงจะเน้นการนำเอาตำนาน วิถีชีวิต และความเป็นอยู่ของชาวบ้านภาคใต้มาเล่า อาทิ เรื่องตำนานเขานานาหน้า, เรื่องตะโกลา (เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานพื้นบ้านของจ.กระบี่) และเรื่องโกงกาง(เป็นการอนุรักษ์ป่าโกงกาง)นอกจากนี้ยังมีการแสดงละครใบ้ที่มีท่าทางที่ตลกขบขันสะท้อนมุมมองเชิงนามธรรมเมื่อได้ดูทีไร ต้องยิ้มและหัวเราะออกมาทุกครั้งไป... ทั้งหมดนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่กลุ่มละครมหาหยงนำมาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาศักยภาพเยาวชนในด้านละคร และเป็นกระบอกเสียงสื่อให้คนในชุมชนได้หันมาตระหนักถึงสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว สามารถเติมเต็มความสุขให้แก่ผู้คนรอบข้างได้” นายฮาริส มาศชาย เล่า

ที่สุดแล้วเชื่อว่าเยาวชนที่ร่วมแสดงทั้งหมดจะสามารถพัฒนาตนเองด้านความสามารถได้อย่างขีดสุดควบคู่กับมีจิตสาธารณะอย่างแท้จริง!!

มาทำโมเดล

“เรือใบจิ๋วสื่อสัมพันธ์กับแม่น้ำลำคลอง” ๕๖ !!

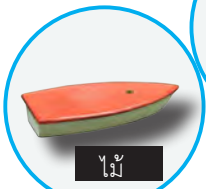
เรื่องโดย : กัมป

หาพูดถึงเรือ มีใครเคยได้ยินใหม่ว่า “ประวัติศาสตร์อเมริกาเขียนบนหลังม้า ประวัติศาสตร์ไทยเขียนบนเรือ ถ้าไม่มีเรือก็ไม่มีประเทศไทย”

“เรือ” มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แล้วดัดแปลงต่อกันมาเรื่อยๆ ซึ่ง “เรือ” ที่เรารู้จักกันมี 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1. **เรือขุด** คือเรือที่ใช้ในแม่น้ำลำคลอง ใช้ขุดทั้งต้นมาขุดเพื่อไปทำเรือ และ 2. **เรือต่อ** คือเรือที่ใช้ในทะเลและเลียบริมชายฝั่ง เรือชนิดนี้ใช้ไม้กระดานมาประกอบเป็นตัวเรือ...

นายสุรชัย รุณบุญรอด หัวหน้าโครงการเรือสื่อสัมพันธ์กับแม่น้ำลำคลอง บอกว่า ในอดีตคนไทยมีวิถีชีวิตที่ใกล้ชิดกับแม่น้ำลำคลอง แตกต่างจากปัจจุบันที่ไม่ว่าจะมองไปแม่น้ำสายไหนก็ดูแห้งเหือดแถมยังเสื่อมโทรมเพราะขาดการดูแล... หากจะเรียกร้องให้คนหันมาดูแลคลองอย่างเดียวยังยาก แต่ถ้าลองให้คนได้รู้สึกถึงการใกล้ชิดกับแม่น้ำลำคลอง โดยการ “ทำเรือ” เพื่อเป็นสื่อในการอนุรักษ์แล้วละก็เชื่อว่าจะง่ายขึ้น

ซึ่ง “เรือใบซูเปอร์มด” เป็นเรือที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงคิดค้นขึ้นมา โดยทรงปรับปรุงแบบใหม่มาจากเรือใบมด มีลักษณะพิเศษคือ ตัวเรือยาวเท่าเรือมดแต่เพิ่มความกว้าง ท้องแบน เนื้อที่ใบโตเท่าเดิม การทรงตัวดี ความเร็วมีมากขึ้น ตัวเรือคงทนแข็งแรง สู้คลื่นลมได้ดีและมีความปลอดภัยสูง จึงเป็นเครื่องมือที่ทาง **โครงการเรือสื่อสัมพันธ์กับแม่น้ำลำคลอง** ใช้

ไม้

ผ้า

ไม้ตะเกียบ

ตะปู

เชือก

กาว

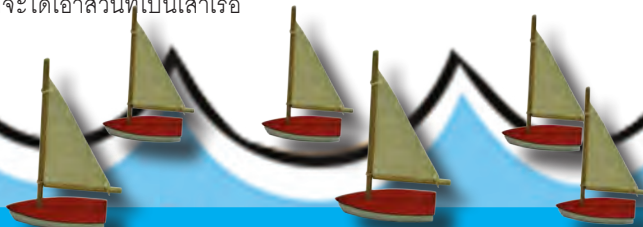
กรรไกร

การทำ “เรือใบซูเปอร์มดจิ๋ว” สื่อกลางการอนุรักษ์จึงเกิดขึ้น วิธีการทำก็ง่ายๆ เพียงเตรียม 1. ไม้ (อะไรก็ได้ อาจจะเป็นเศษไม้ ที่เหลือใช้) 2. ผ้าที่จะใช้ทำเรือใบ 3. ไม้ตะเกียบ 4. เชือกต่างๆ สำคัญมาก เพราะมันสามารถทำให้เรือโยกได้ 5. ตะปู 6. กาว และ 7. กรรไกร แค่นี้ก็ลงมือทำกันได้

ขั้นตอนในการต่อเรือนั้นให้เริ่มวัดขนาดไม้ลำตัวเรือ กว้าง 4 ซม. ยาว 9 ซม. เมื่อตัดเสร็จแล้วนำไม้ส่วนที่เป็นลำตัวเรือมาขัดให้สวยงาม哦! อย่าลืมเจาะรูด้วยนะ เพื่อที่จะได้เอาส่วนที่เป็นเสาเรือ

ใบเสียบลงไปได้

ลำตัวเรือเสร็จแล้ววัดขนาดไม้ที่จะนำมาทำเป็นเสาเรือ 2 ชิ้น ชิ้นแรกสูง 14 ซม. อีกชิ้นยาว 7 ซม. แล้วนำมาประกอบ กันให้ได้ฉาก 90 องศา เสร็จแล้ววัดใบของเรือ กว้าง 6 ซม. ยาว 9 ซม. นำเชือกที่เตรียมไว้มา ผูกใบเรือเข้ากับเสาที่เราประกอบไว้เข้าด้วยกันใช้กาวทาซ้ำอีกครั้งเพื่อความแน่นหนา สุดท้ายเอาลำตัวเรือและเสาใบเรือมาเสียบตรงรูที่เจาะไว้ที่ลำตัวเรือ แค่นี้ก็ได้โมเดล “เรือใบจิ๋ว สื่อสัมพันธ์กับแม่น้ำลำคลอง” สวยๆ ไว้โชว์กันแล้ว

นี่คือ “เรือใบซูเปอร์มดจิ๋ว” หนึ่งในแห่งความภาคภูมิใจที่ทำได้ทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย พร้อมแล้วเตรียมอุปกรณ์มาทำกัน ที่สำคัญทำเรือแล้วอย่าลืมหันมาอนุรักษ์แม่น้ำลำคลองกันด้วยนะจ๊ะ เพราะถ้าไม่มีน้ำ เรือที่ส่งงานมาก็ไร้ที่อยู่จ้า อ๊ะ!! สุดท้ายถ้าอยากให้เรือลำจิ๋วสวยงามขึ้นละก็ ชื่อสีฟันเอานะจะอยากได้สีอะไรฟันสีนั้นได้เลย...

"คนรุ่นใหม่ ไม่สูบบุหรี่"

ภาพยนตร์โฆษณาณรงค์งดสูบบุหรี่ ฝีมือเยาวชน

เรื่องโดย : รรรรร

กว่า 6 เดือนสำหรับการรอคอยภาพยนตร์โฆษณารณรงค์งดสูบบุหรี่ ในหัวข้อ "คนรุ่นใหม่ไม่สูบบุหรี่" มีเยาวชนกว่า 160 ชีวิตส่งผลงานเข้าประกวด แต่มีเพียงแค่ 10 ผลงานที่ได้รับทุนไปผลิตผลงานเพื่อกระตุ้นเตือนให้คนหันมาใส่ใจเรื่องการลด ละ เลิกบุหรี่...ซึ่งผู้ที่คว้าสุดยอดผลงานครั้งนี้ ได้แก่ คู่อริ โดยทีม D.I.M. จาก ม.หอการค้าไทย ส่วนรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 คือเรื่อง สวยไม่สูบ โดยทีมพ่อใหญ่ จอมพลัง จากม.เชียงใหม่, ม.กรุงเทพ รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 คือเรื่อง Broken Heart โดยทีม Thinkative จาก ม.กรุงเทพ และรางวัลขวัญใจมหาชน คือเรื่อง ต่อมลายใจ โดยทีมแถม จาก มรท.จันทรเกษม, ม.รามคำแหง

"คู่อริ" ต้องการสื่อให้เห็นถึงชีวิตของเด็กช่างที่ทุกคนมองว่า จะเป็นผู้ก่อปัญหาไม่ว่าจะเป็นการทะเลาะวิวาทตีกันนั้น ยังเห็นความสำคัญของการงดสูบบุหรี่ การดึงคำที่ว่า "บุหรี่ อริ ทุกสถาบัน" มาเป็นจุดขายของภาพยนตร์โฆษณาชิ้นนี้ คิดว่าถ้าเยาวชนได้ดูจะคิดโดยใช้คำว่า อริ มาเป็นการต่อต้านบุหรินั่นเอง นายชินนทร์ รุ่งเรืองศรี ทีม D.I.M. ม.หอการค้าไทย บอก

"สวย ไม่สูบ" สื่อถึงเรื่องความแตกต่างของคนทีสูบบุหรี่กับคนที่ไม่สูบบุหรี่ ซึ่งที่ผ่านมารายรุ่นส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าต้องสูบบุหรี่ถึงแตกต่าง แต่จริงๆ ไม่ใช่เลย โดยเนื้อหาเป็นแนวตลกแบบญี่ปุ่น ซึ่งเชื่อว่าหากเยาวชนที่มีความเชื่อแบบนี้ได้ดูจะหันกลับมามองและคิดแตกต่างที่ถูกต้องจริงๆ นายธนภูมิ มณีชาติ ทีมพ่อใหญ่ จอมพลัง ม.เชียงใหม่ บอก

ด้านนางสาวจิรภาณี ธนาเพิ่มสุข ทีม Thinkative ม.กรุงเทพ บอกว่า Broken Heart เน้นเรื่องอารมณ์เป็นหลัก แฝงข้อคิดให้กับผู้ที่มีปัญหาชีวิต ไม่ต้องไปพึ่งบุหรี่ เพราะถ้าคิดจะสูบก็เสี่ยงเป็นโรคมะเร็งปอดหรืออื่นๆ ตามมาได้ ด้วยแนวคิด "อย่าเอาปัญหาเล็ก ไปแก้ ปัญหาใหญ่"

ผลงานเรื่องต่อลมหายใจ ต้องการนำเสนอให้สังคมได้รู้ถึงพิษภัยของบุหรี่ ในมุมมองของคนสูบบุหรี่ที่มักมีกลิ่นปากเหม็น น่ารังเกียจ ขนาดจะช่วยชีวิตคนด้วยการผายปอดยังไม่มีการต้องการ นายพันอพัฒน์ ธรรมนพรัตน์ ทีมแถม มรท.จันทรเกษม บอกทั้งท้าย

ติดตามผลงานทั้งหมดได้ที่ www.PINGs.in.th เมื่อดูแล้วอย่าลืมบอกคนใกล้ชิตนะคะว่า บุหรี่เป็น อริ กับผู้สูบอย่างไร?

ใบสมัครสมาชิกจุลสาร 5 หน้า

"สื่อสร้างสรรค์ สร้างสุข"

กรุณากรอกรายละเอียดด้านล่างให้ครบทุกข้อ (ไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น)

ชื่อ.....นามสกุล.....

ที่อยู่เพื่อจัดส่ง.....เลขที่.....ซอย.....ถนน.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

ชื่อหน่วยงานของท่าน.....

เบอร์โทรศัพท์.....เบอร์แฟกซ์.....อีเมล.....

กรอกรายละเอียดแล้วส่งกลับมาก็

(สามารถถ่ายสำเนาได้)

เกม “จับผิดภาพ”

ไขปัญหาประลองปัญญาฉบับนี้...มาทดสอบความไวของสายตาคันหน่อยค่ะ ด้วยเกม “จับผิดภาพ” เกมที่สนุกสนาน ทำทาย ผิกใช้ความคิดและความไวของสายตาที่ดีอีกเกมหนึ่ง ... ยิ่งใช้เล่นบ่อยๆ นอกจากจะทำให้ผู้เล่นมีไหวพริบแล้ว ยังสามารถเพิ่มรอยหยักในสมองได้นะคะ พร้อมแล้วมาลองกันเลยดีกว่า !!

วิธีการเล่น ให้สังเกตจุดที่แตกต่างกันระหว่างภาพทั้งสองแล้ววงกลมรอบจุดที่ต่างต่างนั้น และตอบคำถามว่า “จุดที่แตกต่างในภาพนี้มีทั้งหมดกี่จุด” แล้วส่งคำตอบของคุณมาที่

แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ สสส. เลขที่ 128/409 ชั้น 37 อาคารพญาไท พลาซ่า

แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 วงเล็บมุมซองว่า จุลสาร ร หัน สื่อสร้างสรรค์สร้างสรรค์ ใครตอบถูกรับไปเลยคะ หมวกสุดเก๋จาก กลุ่มงานสื่อศิลปวัฒนธรรมชุมชนเชิงบูรณาการ (10 รางวัล) ติดตามรายชื่อผู้โชคดีได้ที่ www.facebook.com/sponsorship.th, www.artcultur4health.com จ้า!!

ประกาศผลรางวัล... สำหรับรายชื่อผู้โชคดีที่ร่วมสนุกในการตอบคำถามเล่นเกม

ซูโดกุ กับ ร หัน ฉบับที่แล้ว ... ได้แก่

- คุณทักษิณา ชัยชนะ จากกรุงเทพมหานคร
- คุณจิรัฐ ทินกรอมรเลิศ จากประจวบคีรีขันธ์
- คุณประสิทธิ์ พวงยานี จากพระนครศรีอยุธยา
- คุณยุพดี จันทร์นิยม จากปทุมธานี
- คุณอนุภัทร ฐานวิสัย จากชัยภูมิ

ทั้ง 5 คนรอรับของรางวัลได้ ฟรี! ตามที่อยู่ที่ตั้งมานะคะ

สำหรับผู้ที่ไม่ได้รับรางวัลสามารถร่วมสนุกกับเราได้ทุกฉบับคะ ของรางวัลอีกมากมายรอคุณอยู่ มารวมใจสมองประลองปัญญากับเราคะ

7	4	5	2	6	9	1	3	8
3	1	6	7	8	5	9	4	2
8	9	2	3	1	4	6	7	5
1	7	8	9	5	3	2	6	4
4	5	3	6	7	2	8	9	1
6	2	9	1	4	8	3	5	7
5	3	1	8	9	7	4	2	6
2	6	7	4	3	1	5	8	9
9	8	4	5	2	6	7	1	3

เฉลยฉบับ

เดือนกรกฎาคม - สิงหาคม

สสส.จับมือศิลปินรุ่นใหม่

ลงพื้นที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม

แผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างสรรค์เสริมสุขภาพ สสส. จับมือสมาพันธ์ศิลปินเพื่อสังคม, สมัชชาศิลปิน, ศิลปินเพื่อการปฏิรูป และองค์การเกสซักรรรม นำโดย **นายคณีย์ หวังบุญชัย** ผู้จัดการแผนงานสื่อศิลปวัฒนธรรมฯ, **อาจารย์ไพจิตร ศุภวาริ** ประธานสมาพันธ์ศิลปินเพื่อสังคม, **นายวินัย พันธุรักษ์,** **นายสไต รุ่งโพธิ์ทอง,** **นายชัยชนะ บุญนะโชติ,**นางพิกุล **บุญนะโชติ,** **น.ส.กฤติยา นาคินทร์** พร้อมด้วยศิลปินอีกจำนวนมาก ลงพื้นที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมที่ตำบลบางกระปือ อ.สามโคก จังหวัดปทุมธานี ด้วยถุงยังชีพ ยารักษาโรค เครื่องอุปโภค-บริโภคจำนวนกว่า 400 ชุดและน้ำดื่ม สสส. อีกกว่า 2,000 ขวด ไปช่วยเหลือชาวบ้านในพื้นที่ที่ได้รับบาดเจ็บกว่า 2,010 คน ซึ่งอาจารย์ไพจิตร ศุภวาริ บอกว่า ในครั้งนี้ศิลปินทุกคนได้มาร่วมตัวกันด้วยจิตอาสาทั้งสิ้นเพื่อที่จะนำกำลังใจและเสียงเพลงมาเป็นการบรรเทาทุกข์และเยียวยาจิตใจในเบื้องต้น และต่อจากนี้ทางสมาพันธ์เองก็จะเดินทางไปเยี่ยมเยียนจิตใจและช่วยเหลือผู้ประสบภัยต่อไปอย่างเต็มกำลัง

สำหรับ **นายคณีย์ หวังบุญชัย** บอกว่า นอกจากการลงพื้นที่มอบถุงยังชีพในครั้งแล้ว สสส. ยังมีการจัดคอนเสิร์ตเพื่อระดมทุนไปช่วยเหลือเยาวงาและพื้นที่ผู้ยังพื้นที่ต่างๆซึ่งศิลปินที่มาร่วมด้วยช่วยกันนั้นอย่างไม่มีค่า ไม่มีสังกัด เพียงเพื่อต้องการมอบทั้งเสียงเพลง รอยยิ้ม และกำลังใจกลับคืนสู่สังคม ซึ่งทุกกิจกรรมสามารถติดตามความเคลื่อนไหวได้ที่ <http://www.facebook.com/art.culture4h>

รวมใจ-ไม่ธรรมดา

นายคณีย์ หวังบุญชัย, **นางสุวัน แวพลอยงาม** ประธานชุมชนนางเลิ้ง, **นางสาวเนาวรัตน์ แวพลอยงาม** หัวหน้าโครงการสร้างศักยภาพชุมชนด้วยสื่อศิลปวัฒนธรรม "นางเลิ้ง" ร่วมงานถนนเด็กเดินนางเลิ้ง ธรรมดา-ไม่ธรรมดา เมื่อวันที่ 9 ต.ค. ที่ผ่านมา เป็นการบูรณาการชุมชนพัฒนาสุขภาวะ 4 ด้านแก่เยาวชนด้วยการนำศิลปะ— วัฒนธรรม และธรรมชาติที่มีในชุมชนมาปลูกฝังคนรุ่นใหม่ให้เข้าใจชุมชน นำไปสู่การบริหารชุมชนให้เข้มแข็งและสืบสานสืบทอดรากเหง้าเก่าแก่ให้คงอยู่ จนเกิดเป็นอัตลักษณ์ให้ชุมชน ผ่านการบอกเล่าและถ่ายทอดให้เป็นที่รู้จักอย่างยั่งยืนด้วยสองมือเล็กๆ ของเด็กในชุมชน

10 เรื่องเล่าผีบ้านป่าตะวันตก

นายदनัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ สสส., นางรตยาจันทร์เกียรติ ประธานมูลนิธิสืบาคะเสถียร, นายมานพ แยมอุทัย ผู้ทรงคุณวุฒิแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ สสส., นายศศิน เฉลิมลาภ เลขาธิการมูลนิธิสืบาคะเสถียร และนายบุญส่ง นาคภู ผู้กำกับหนังอิสระ มอบรางวัลให้เยาวชนในโครงการประกวดหนังสั้น "10 เรื่องเล่า จากผีบ้านป่าตะวันตก" เมื่อวันที่ 4 ก.ย.ที่ผ่านมา โดยหนังสั้นเรื่อง Wild Heart จากทีม L.A.E. go film มหาวิทยาลัยรามคำแหง / มหาวิทยาลัยเกริก คว้ารางวัลชนะเลิศไปครอง

สุดยอดหนังโฆษณาถูบบูหรี่

ศ.นพ.ประกิต วาทีสาธกกิจ เลขาธิการมูลนิธิรณรงค์เพื่อการไม่สูบบุหรี่ ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี ผู้ทรงคุณวุฒิแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ (สสส.) นายदनัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ (สสส.) มอบรางวัลให้เยาวชนในโครงการประกวดภาพยนตร์โฆษณาณรงค์งดสูบบุหรี่ ในหัวข้อ "คนรุ่นใหม่ไม่สูบบุหรี่" โดยผลงานเรื่องคู่อริ ของทีมD.I.M. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย คว้ารางวัลชนะเลิศ เมื่อวันที่ 25 ก.ย. ที่ผ่านมา

ติโซนิบิงส์ชุมนุมบิงส์

เมื่อวันที่ 24 ก.ย. ที่ผ่านมา นายมานพ แยมอุทัย ผู้ทรงคุณวุฒิแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ สสส., นายदनัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ สสส. และนายมงคล พงศ์อนันตรี กรรมการผู้จัดการ คอรัปเปอร์เซ็น ไฟร์ตี้ จำกัด มอบรางวัลชนะเลิศพร้อมเงินรางวัล 100,000 บาท ให้กับโครงการลานประสานใจ ของทีม Like สาระ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.ศิลปากร เพื่อนำไปทำจริงในพื้นที่ชุมชนต้นแบบเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง และพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป

มหกรรมสืบบ้านภาคกลาง

เมื่อวันที่ 3 ก.ย. ที่ผ่านมา ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี พร้อมด้วยตัวแทนเครือข่ายสืบบ้านภาคกลาง 5 จังหวัด 9 พื้นที่ ได้แก่ จ.กาญจนบุรี, จ.ฉะเชิงเทรา, จ.เพชรบุรี, จ.ลพบุรี และกรุงเทพมหานคร ร่วมงานมหกรรมสืบบ้านสร้างสรรค์ สานสุข ภาคกลาง เพื่อเป็นต้นแบบก่อให้เกิดเป็นลานการแสดงทางวัฒนธรรมและถนนเด็กเดิน โดยมีศิลปินพื้นบ้าน, ครูภูมิปัญญา, ผู้เฒ่าผู้แก่ที่มีความรู้ความสามารถ รู้ลึก รู้จริง มาถ่ายทอดให้กับเด็ก-เยาวชนนำไปสู่การสืบสานเกิดความยั่งยืนต่อไป

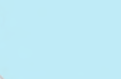

โหมรุ่มตุ้มโฮม สื่อพื้นบ้านสานสุข

ภก.สงกรานต์ ภาคโชคดี ผู้ทรงคุณวุฒิแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ เพื่อสื่อศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมสร้างสรรค์ (สสส.) นายदनัย หวังบุญชัย ผู้จัดการแผนงานทุนอุปถัมภ์เชิงรุกฯ (สสส.) เปิดมหกรรม โหมรุ่มตุ้มโฮม เครือข่ายสืบสานสื่อพื้นบ้านอีสานสานสุข ที่บ้านท่าสว่าง อ.เมือง จ.สุรินทร์ เมื่อวันที่ 17 ก.ย. ที่ผ่านมา ท่ามกลางสายฝน ก่อนมีกิจกรรมทยอยมาสร้างความสนุกสนานอย่างต่อเนื่องโดยไม่กลัวเปียก เพื่อถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมปลุกความคิดสร้างสรรค์ สืบสาน สืบทอด ประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาที่เกิดขึ้นโดยเด็ก-เยาวชน และคนในชุมชน

จากใจ
 ศิลปินอาสา
 ช่วยกัน
 น้ำท่วม!

ชมภาพบรรยากาศงานคอนเสิร์ตที่ www.artculture4health.com หรือ <http://www.facebook.com/art.culture4h>